

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JULIANE KOKOTT
της 22ας Μαΐου 2014¹

Υπόθεση C-127/13 P

**Guido Strack
κατά**

Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Προστασία των προσωπικών δεδομένων — Αίτηση που αφορά ογκώδη έγγραφα»

Περιεχόμενα

I –	Εισαγωγή	3
II –	Νομικό πλαίσιο	3
III –	Τα πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου	4
IV –	Τα αιτήματα	5
V –	Νομική εκτίμηση	6
A –	Επί του πρώτου λόγου της ανταναιρέσεως — ύπαρξη σιωπηρής απορρίψεως	6
1.	Επί της σιωπηρής απορρίψεως	6
2.	Πρόταση επιλύσεως για το μέλλον	9
3.	Επί της αιτιολογήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου	10
4.	Το συμπέρασμα επί του πρώτου λόγου της ανταναιρέσεως	11
B –	Επί του δεύτερου λόγου της ανταναιρέσεως — μη υφιστάμενο απόσπασμα μητρώου	10
1.	Επί της «υπάρξεως» μη υφιστάμενου εγγράφου	11
2.	Επί της υποχρέωσης εκδόσεως εγγράφου	12

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

	3. Επί του εύρους του αιτήματος της προσφυγής του G. Strack	13
Γ —	Επί του πρώτου λόγου της αναιρέσεως — προσβολή του δικαιώματος στον φυσικό δικαστή	13
Δ —	Επί του δεύτερου λόγου της αναιρέσεως — διάφορες διαδικαστικές πλημμέλειες	15
	1. Επί της πρώτης και της πέμπτης αιτιάσεως — ταχεία διαδικασία και διάρκεια διαδικασίας	15
	2. Επί της δεύτερης αιτιάσεως — δικαίωμα προηγούμενης ακροάσεως	16
	3. Επί της τρίτης αιτιάσεως — επανεξέταση του συνόλου των εγγράφων	19
	4. Επί της τέταρτης αιτιάσεως — πληρότητα των αποφάσεων της Επιτροπής	20
Ε —	Επί του πέμπτου λόγου της αναιρέσεως — εφαρμογή της εξαιρέσεως για την προστασία των προσωπικών δεδομένων	21
	1. Επί της αιτιολογήσεως της αποφάσεως της Επιτροπής	22
	2. Επί της εξατομικευμένης εξετάσεως των εγγράφων	22
	3. Επί της νομιμότητας των αποκρύψεων	23
	α) Επί της σταθμίσεως	23
	β) Επί της ανάγκης διαβουλεύσεως με τους ενδιαφερόμενους	24
	γ) Επί της συγκαταθέσεως των ενδιαφερομένων για την ανακοίνωση	25
	δ) Ως προς τους υπαλλήλους που έχουν υπογράψει τις αποφάσεις επί των επιβεβαιωτικών αιτήσεων	25
	ε) Επί των ονομάτων των υπαλλήλων τα οποία εμφανίζονται στα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση T-110/04	25
	στ) Επί της κωδικοποιήσεως των ονομάτων	26
	4. Ενδιάμεσο συμπέρασμα επί του πέμπτου λόγου της αναιρέσεως	26
ΣΤ) —	Επί του έκτου λόγου της αναιρέσεως — εμπιστευτική μεταχείριση διαδικασιών αντντάμπινγκ	25
Z —	Επί του έβδομου λόγου της αναιρέσεως — αποζημίωση για τη μεταχείριση της αιτήσεως προσβάσεώς του	26
VI —	Επί των δικαστικών εξόδων	28
VII —	Πρόταση	29

I – Εισαγωγή

1. Στο δίκαιο της Ένωσης αναγνωρίζεται, για περισσότερα από 20 έτη, γενικό δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα· συναφώς, ο κανονισμός 1049/2001² έχει υπερβεί ήδη τα δέκα έτη εφαρμογής. Ωστόσο, προκαλεί έκπληξη ότι ακόμη δεν έχουν επιλυθεί πολυάριθμα σχετικά ζητήματα που είναι σημαντικά στην πράξη.

2. Στην προκειμένη υπόθεση, η Επιτροπή διαφωνεί με τις προβλεπόμενες προθεσμίες, ενώ ο αιτών προβάλλει τη μη τήρησή τους και διαμαρτύρεται για τη μακρά χρονική διάρκεια της διαδικασίας παροχής ένδικης προστασίας. Κατά τα λοιπά, αμφότερες οι αιτήσεις αναιρέσεως αφορούν, μεταξύ άλλων, το αν ο κανονισμός επιβάλλει στην Επιτροπή, υπό συγκεκριμένες συνθήκες, να καταρτίζει έγγραφο προοριζόμενο για κοινοποίηση, το αν υπόθεση υπό εκδίκαση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δύναται να παραπεμφθεί σε άλλο τμήμα και άλλον εισηγητή, το κατά πόσον η Επιτροπή οφείλει να αποδεικνύει ότι δεν υφίστανται συγκεκριμένα, ζητούμενα προς κοινοποίηση, έγγραφα και το πώς πρέπει να εφαρμόζεται η εξαίρεση για την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

II – Νομικό πλαίσιο

3. Το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 θεμελιώνουν το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων.

4. Το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 ρυθμίζει το σχετικό πεδίο εφαρμογής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε όλα τα έγγραφα εις χείρας θεσμικού οργάνου, δηλαδή σε όσα συντάσσονται ή παραλαμβάνονται από αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του, σε όλους τους τομείς δραστηριότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

5. Το άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001 ορίζει την έννοια του εγγράφου ως εξής:

«οποιοδήποτε περιεχόμενο, ανεξάρτητα από το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα (γραμμένο σε χαρτί ή αποθηκευμένο υπό ηλεκτρονική μορφή ή με ηχητική, οπτική ή οπτικοακουστική εγγραφή), που αφορά τις πολιτικές, τις δράσεις και τις αποφάσεις αρμοδιότητας του θεσμικού οργάνου.»

6. Ουσιαστικώς οι διάδικοι διαφωνούν, ιδίως, ως προς την εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001 για λόγους προστασίας των προσωπικών δεδομένων:

«Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία:

α) [...]

β) της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων.»

7. Περαιτέρω, το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξασφαλίζει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

2 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43).

8. Επιπλέον, το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 αφορά την εξέταση αιτήσεων που αφορούν ογκώδη έγγραφα:

«Στην περίπτωση αιτήσεως που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, το ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο μπορεί να συνεννοηθεί ανεπισήμως, με τον αιτούντα, για να βρεθεί μια λογική λύση.»

9. Τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001 ρυθμίζουν τη διαδικασία επεξεργασίας των αιτήσεων περί προσβάσεως και ιδίως τις προθεσμίες. Το άρθρο 7 αφορά την επεξεργασία των αρχικών αιτήσεων:

«1. Οι αιτήσεις για πρόσβαση σε έγγραφο υφίστανται ταχεία επεξεργασία. Στον αιτούντα αποστέλλεται απόδειξη παραλαβής. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της αίτησης, το θεσμικό όργανο είτε καθιστά διαθέσιμο το ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση σύμφωνα με το άρθρο 10 εντός της περιόδου αυτής είτε, με γραπτή απάντηση, καθορίζει τους λόγους της ολικής ή μερικής άρνησης και πληροφορεί τον αιτούντα ότι δικαιούται να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση σύμφωνα με την παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου.

2. Στην περίπτωση ολικής ή μερικής άρνησης, ο αιτών μπορεί, εντός 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της απάντησης του θεσμικού οργάνου, να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από το θεσμικό όργανο να αναθεωρήσει τη θέση του.

3. Κατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 προθεσμία μπορεί, μετά από ενημέρωση του αιτούντος και λεπτομερή αιτιολόγηση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες.

4. Η απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της καθορισμένης προθεσμίας παρέχει στον αιτούντα το δικαίωμα να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση.»

10. Το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001 αφορά την εξέταση των επιβεβαιωτικών αιτήσεων:

«1. Η επιβεβαιωτική αίτηση υφίσταται ταχεία επεξεργασία. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της εν λόγω αίτησης, το όργανο είτε δέχεται την πρόσβαση του αιτούντος στο ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση εντός της εν λόγω περιόδου, σύμφωνα με το άρθρο 10, είτε εκθέτει τους λόγους της ολικής ή μερικής άρνησης, με γραπτή απάντηση. Αν το θεσμικό όργανο αρνηθεί την πρόσβαση εν όλω ή εν μέρει, ενημερώνει τον αιτούντα για τα ένδικα μέσα που διαθέτει, δηλαδή τη δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή την καταγγελία στον ευρωπαϊό διαμεσολαβητή, υπό τους όρους που προβλέπονται αντίστοιχα στα άρθρα 230 και 195 της συνθήκης ΕΚ.

2. Κατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 προθεσμία μπορεί, μετά από ενημέρωση του αιτούντα και λεπτομερή αιτιολόγηση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες.

3. Η απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα να ασκήσει δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή να καταγγείλει το ζήτημα στον ευρωπαϊό διαμεσολαβητή, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της συνθήκης ΕΚ.»

III – Τα πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

11. Στις 20 Ιουνίου 2007 ο G. Strack ζήτησε από την Επιτροπή πρόσβαση σε

- όλα τα έγγραφα που αφορούν επιβεβαιωτικές αιτήσεις για πρόσβαση σε έγγραφα τις οποίες έχει απορρίψει η Επιτροπή από την 1η Ιανουαρίου 2005,
- απόσπασμα από το μητρώο που τηρεί η Επιτροπή κατά το άρθρο 11 του κανονισμού 1049/2011, όσον αφορά τις αποφάσεις απορρίψεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005, και
- όλα τα έγγραφα σε σχέση με την υπόθεση T-110/04, Sequeira Wandschneider κατά Επιτροπής³.

12. Στις 25 Ιουλίου 2007 η Επιτροπή τού ανακοίνωσε με απόφασή της που έφερε την ημερομηνία της προηγούμενης ημέρας ότι η αίτησή του είχε καταχωριστεί στις 3 Ιουλίου 2007. Βάσει αυτής της ανακοινώσεως, η OLAF θα έκρινε σχετικά με ένα τμήμα των εγγράφων που αφορούσε το πρώτο αίτημα. Τα λοιπά έγγραφα που ζητούνταν με αυτό το αίτημα θα διαβιβάζονταν από τη γενική γραμματεία υπό μορφή ανώνυμων στοιχείων, αλλά τα εν λόγω έγγραφα δεν θα μπορούσαν να καταστούν ανώνυμα εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών λόγω του μεγάλου αριθμού τους. Το δεύτερο αίτημα δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί, διότι οι αποφάσεις απορρίψεως των επιβεβαιωτικών αιτήσεων δεν καταχωρίζονταν στο μητρώο πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005. Η Επιτροπή αρνήθηκε, καταρχάς, να παράσχει πρόσβαση στα έγγραφα που είχαν σχέση με την υπόθεση Sequeira Wandschneider κατά Επιτροπής (EU:T:2007:78) και στην επιβεβαιωτική αίτηση του G. Strack απάντησε ότι δεν ήταν δυνατόν να τηρήσει την προθεσμία όσον αφορά την έκδοση αποφάσεως επί του αιτήματος αυτού.

13. Στις 12 Οκτωβρίου 2007 ο G. Strack άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά της σιωπηρής απορρίψεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεώς του.

14. Ακολούθως, στις 23 Οκτωβρίου 2007, η OLAF έκρινε σχετικά με το αίτημα που την αφορούσε και η Επιτροπή εξέδωσε τέσσερις ρητές αποφάσεις, ήτοι την 28η Νοεμβρίου 2007 (δύο αποφάσεις), τη 15η Φεβρουαρίου 2008 και την 9η Απριλίου 2008. Σύμφωνα με αυτές τις αποφάσεις παρασχέθηκε πρόσβαση σε πολυάριθμα έγγραφα, τα οποία όμως εν μέρει αποκρύπτονταν προς εξασφάλιση προσωπικών δεδομένων ή εμπορικών συμφερόντων.

15. Με το υπόμνημα απαντήσεώς του της 23ης Ιουλίου 2008, ο G. Strack περιέλαβε και αυτές τις αποφάσεις στην προσφυγή του.

16. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή του. Ο G. Strack άσκησε την προκειμένη αίτηση αναιρέσεως και η Επιτροπή άσκησε αντανάιρεση.

IV – Τα αιτήματα

17. Ο G. Strack ζητεί πλέον από το Δικαστήριο:

- 1) να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τέταρτο τμήμα) της 15ης Ιανουαρίου 2013 στην υπόθεση Strack κατά Επιτροπής (T-392/07, EU:T:2013:8) καθόσον δεν έγιναν με αυτήν δεκτά ή πλήρως δεκτά τα αιτήματα του αναιρεσιόντος·
- 2) να αποφανθεί σύμφωνα με τα υποβληθέντα από τον αναιρεσιόντα στο πλαίσιο της υποθέσεως T-392/07 αιτήματα·
- 3) να απορρίψει την αντανάιρεση καθ' ολοκληρίαν και
- 4) να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, καθώς και

3 — Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (T-110/04, EU:T:2007:78).

5) επικουρικώς, να ακυρώσει επίσης την απόφαση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία αυτός ανέθεσε την υπόθεση T-392/07 στο τέταρτο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου.

18. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως καθ' ολοκληρίαν ως προδήλως απαράδεκτη και/ή προδήλως αβάσιμη·
- 2) να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 2013 στην υπόθεση T-392/07, Strack κατά Επιτροπής (EU:T:2013:8), κατά το μέρος που ακυρώνει το έγγραφο της Επιτροπής της 24ης Ιουλίου 2007, με το οποίο ανακοινώθηκε στον αναιρεσιζήτουντα ότι δεν υφίσταται απόσπασμα μητρώου σχετικά με τις αποφάσεις επί των επιβεβαιωτικών αιτήσεων που εκδόθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005·
- 3) να αναιρέσει αυτήν την απόφαση κατά το μέρος που δέχεται την προσφυγή κατά των προβαλλομένων ως σιωπηρών αποφάσεων αρνήσεως της προσβάσεως στα έγγραφα που αφορούσαν τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις (Επιτροπή και OLAF)·
- 4) να καταδικάσει τον αναιρεσιζήτουντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

V – Νομική εκτίμηση

19. Καταρχάς πρέπει να εξετασθεί ο πρώτος λόγος της ανταναιρέσεως της Επιτροπής, διότι αφορά το παραδεκτό τμημάτων της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως. Ακολούθως θα εξετασθούν διαδοχικώς ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η Επιτροπή και πέντε από τους εννέα λόγους αναιρέσεως που προβάλλει ο G. Strack.

20. Δεν θα εξετάσω όμως αναλυτικώς τον τρίτο, τέταρτο, όγδοο και ένατο λόγο αναιρέσεως του G. Strack, διότι εκτιμώ ότι οι λόγοι αυτοί είναι προδήλως αβάσιμοι.

A— Επί του πρώτου λόγου της ανταναιρέσεως — ύπαρξη σιωπηρής απορρίψεως

21. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν απέρριψε σιωπηρώς την αίτηση προσβάσεως στις αποφάσεις της Επιτροπής και της OLAF επί των επιβεβαιωτικών αιτήσεων. Η προσβαλλόμενη πράξη, λοιπόν, δεν υφίσταται και, επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Το Γενικό Δικαστήριο δεν το έλαβε τούτο υπόψη στις σκέψεις 45 έως 53, και ιδίως στις σκέψεις 51 και 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Επίσης, η απόφαση είναι αντιφατική σε αυτά τα σημεία και, ως εκ τούτου, πάσχει λόγω ελλιπούς αιτιολογίας.

1. Επί της σιωπηρής απορρίψεως

22. Η σιωπηρή απόρριψη που καθιστά δυνατή την άσκηση προσφυγής καθιερώνεται με το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001. Η απουσία απαντήσεως εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα ένδικης προσφυγής κατά του θεσμικού οργάνου. Η σιωπηρή απόρριψη, δηλαδή, προϋποθέτει την παρέλευση της προθεσμίας.

23. Πρέπει να εξετασθεί λοιπόν αν η προθεσμία παρήλθε. Η προθεσμία προκύπτει, καταρχήν, από τα άρθρα 7 και 8 του κανονισμού 1049/2001. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, το θεσμικό όργανο αποφασίζει εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της αιτήσεως και παρέχει πρόσβαση κατά περίπτωση. Όπως ορίζει το άρθρο 7, παράγραφος 3, αυτή η προθεσμία δύναται, κατ' εξαίρεση,

να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες, παραδείγματος χάρη στην περίπτωση αιτήσεως που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων. Η απουσία απαντήσεως εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός αυτών των προθεσμιών παρέχει στον αιτούντα το δικαίωμα να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 4. Για την επεξεργασία της σχετικής αιτήσεως, το άρθρο 8, παράγραφος 1, προβλέπει εκ νέου προθεσμία 15 εργάσιμων ημερών, η οποία δύναται επίσης, κατ' εξαίρεση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2.

24. Η Επιτροπή όμως υποστηρίζει ότι έχει δικαίωμα να παρεκκλίνει από τις προθεσμίες του κανονισμού 1049/2001 όταν οι αιτήσεις αφορούν ιδιαιτέρως ογκώδη έγγραφα.

25. Συναφώς, στηρίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 που επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο θεσμικό όργανο να συνεννοηθεί, ανεπισήμως, με τον αιτούντα, για να βρεθεί μια λογική λύση, στην περίπτωση αιτήσεως που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων.

26. Η Επιτροπή στηρίζει την επιχειρηματολογία της στο σύστημα του κανονισμού 1049/2001. Δεδομένου ότι για την απόφαση σχετικά με ένα μόνον έγγραφο προβλέπεται προθεσμία 15 εργάσιμων ημερών, για την εξέταση αιτήσεων που αφορούν πολύ ογκώδη έγγραφα πρέπει, στην περίπτωση αυτή, η προθεσμία να είναι μεγαλύτερη της εφάπαξ παρατάσεως κατά 15 εργάσιμες ημέρες.

27. Ωστόσο, το επιχείρημα αυτό μπορεί να εκτιμηθεί μόνον ως προς το επιμέρους αίτημα το οποίο έκρινε η γενική γραμματεία της Επιτροπής, αλλά όχι για εκείνο που διαβιβάστηκε στην OLAF. Πράγματι, όπως ορθώς επισημαίνει ο G. Strack, η OLAF απάντησε το πρώτον στις 23 Οκτωβρίου 2007, δηλαδή μετά από την άσκηση της προσφυγής και αφού είχαν παρέλθει προ πολλού όλες οι προβλεπόμενες προθεσμίες, ενώ δεν χρησιμοποίησε ποτέ τη δυνατότητα παρατάσεως των προθεσμιών.

28. Η Επιτροπή παραβλέπει, επίσης, παρά τη σχετική επισήμανση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παράταση κατά 15 εργάσιμες ημέρες δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, και του άρθρου 8, παράγραφος 2, προβλέπεται ρητώς για αιτήσεις προσβάσεως σε πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων. Ιδίως τούτο καθιστά πρόδηλο ότι ο κανονισμός —αντιθέτως προς την άποψη της Επιτροπής— δεν αφορά μόνον αιτήσεις που έχουν ως αντικείμενο μεμονωμένα έγγραφα. Συνεπώς, το σύστημα του κανονισμού δεν στηρίζει τη θέση της Επιτροπής.

29. Περαιτέρω, κατά την Επιτροπή, η αίτηση του G. Strack αφορά «προδήλως δυσανάλογο αριθμό εγγράφων».

30. Αντιθέτως προς την πρώτη εντύπωση, το επιχείρημα αυτό δεν σκοπεί στη συνολική απόρριψη της αιτήσεως ως αντίθετης προς την αρχή της αναλογικότητας, αλλά μόνο στο να καταδείξει ότι οι προθεσμίες επεξεργασίας που ορίζει ο κανονισμός 1049/2001 δεν είναι ανάλογες προς τον αριθμό των ζητούμενων εγγράφων. Η Επιτροπή εκτιμά, λοιπόν, ότι δεν όφειλε να τηρήσει αυτές τις προθεσμίες για λόγους προστασίας του συμφέροντος χρηστής διοικήσεως. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η απαίτηση τηρήσεως των εν λόγω προθεσμιών είναι καταχρηστική σε περιπτώσεις αιτήσεων που αφορούν τόσο ογκώδη έγγραφα.

31. Εντούτοις, μπορεί να αντιταχθεί στην Επιτροπή ότι η παρέλευση των προθεσμιών για την απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση ενεργοποιεί την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, όπως ορθώς διαπιστώνει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 47 και 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

32. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής που ορίζει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ είναι δημοσίας τάξεως και οι διάδικοι και ο δικαστής δεν μπορούν να τις μεταβάλλουν κατά την κρίση τους⁴, δεδομένου ότι έχουν θεσπιστεί προκειμένου να διασφαλίσουν τη σαφήνεια και την ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων⁵. Τούτο ισχύει ιδίως για τη σιωπηρή απόρριψη αιτήσεως, η οποία δεν προβλέπεται μόνον ως προς την πρόσβαση στα έγγραφα, αλλά και στο πλαίσιο του υπαλληλικού δικαίου της Ένωσης⁶.

33. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ήδη ότι η αναγγελία ρητής μεταγενέστερης αποφάσεως δεν μπορεί να αποκλείσει ούτε το τεκμήριο της σιωπηρής απορρίψεως ούτε την εκκίνηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής⁷. Σε περίπτωση που αίτηση απορρίφθηκε ήδη σιωπηρώς, μεταγενέστερη ρητή απόφαση δεν ενεργοποιεί νέα προθεσμία ασκήσεως προσφυγής⁸ —αντιθέτως προς την εκτίμηση της Επιτροπής.

34. Επομένως, εάν ο αιτών δεχθεί να αναμείνει την απάντηση της Επιτροπής, διατρέχει τον κίνδυνο να απορριφθεί τυχόν προσφυγή που θα ασκήσει κατά μεταγενέστερης ρητής αποφάσεως, διότι αυτή η προσφυγή θα θεωρηθεί ότι στρέφεται απλώς κατά επιβεβαιωτικής πράξεως⁹. Υφίσταται μάλιστα ο κίνδυνος η Επιτροπή να προβάλει την παρέλευση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της σιωπηρής απορρίψεως¹⁰, μολονότι η ίδια έχει χρησιμοποιήσει επανειλημμένως, σε προηγούμενο στάδιο, πρόσθετες παρατάσεις των προθεσμιών εξετάσεως της σχετικής αιτήσεως¹¹.

35. Ωστόσο, ακόμη και αν η εκπρόθεσμη άσκηση προσφυγής δεν προβαλλόταν από την Επιτροπή ή η προβολή της δεν γινόταν δεκτή, ως κακόπιστη (*venire contra factum proprium*), η σχετική προσφυγή δεν θα ήταν κατ' ανάγκη παραδεκτή. Πράγματι, τα δικαιοδοτικά όργανα δύνανται να ελέγχουν αυτεπαγγέλτως την τήρηση των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής ως αναγκαία διαδικαστική προϋπόθεση¹², μολονότι είναι προφανές ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν διενεργεί συστηματικώς τέτοιο έλεγχο στο πλαίσιο διαδικασιών που αφορούν την πρόσβαση σε έγγραφα¹³.

36. Για τον λόγο αυτόν, δεν είναι καταχρηστική η άρνηση αιτούντος να δεχθεί παράταση των προθεσμιών εξετάσεως αιτήσεως. Τουναντίον, με βάση το παρόν στάδιο εξέλιξεως του δικαίου της Ένωσης και τη σχετική νομολογία, ο προσεκτικός αιτών πρέπει να επιμείνει στην τήρηση των προθεσμιών, εκτός αν αποκλείει εκ προοιμίου την άσκηση προσφυγής.

37. Πάντως, πρέπει να γίνει δεκτό υπέρ της Επιτροπής ότι η εμπρόθεσμη εξέταση αιτήσεων που αφορούν ογκώδη έγγραφα δύνανται να προκαλέσει σημαντικές δυσχέρειες. Λαμβανομένων υπόψη των λοιπών καθηκόντων των θεσμικών οργάνων και των μέσων που διαθέτουν ενδέχεται πράγματι να μην είναι εύλογη η απόσπαση προσωπικού από άλλα καθήκοντα, προκειμένου να τηρηθούν οι προθεσμίες.

4 — Αποφάσεις Coen (C-246/95, EU:C:1997:33, σκέψη 21) και διάταξη Städter κατά ΕΚΤ (C-102/12 P, EU:C:2012:723, σκέψη 13).

5 — Αποφάσεις Μούση κατά Επιτροπής (227/83, EU:C:1984:276, σκέψη 12), Coen (EU:C:1997:33, σκέψη 21), και Transportes Evaristo Molina κατά Επιτροπής (C-36/09 P, EU:C:2010:670, σκέψη 37).

6 — Αποφάσεις Müllers κατά ΕΟΚΕ (79/70, EU:C:1971:79, σκέψη 18) και Politi κατά ETF (C-154/99 P, EU:C:2000:354, σκέψη 22).

7 — Απόφαση Müllers κατά ΕΟΚΕ (EU:C:1971:79, σκέψη 17).

8 — Απόφαση Müllers κατά ΕΟΚΕ (EU:C:1971:79, σκέψεις 19 επ.) και, ειδικά όσον αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα, διάταξη ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-278/11, EU:T:2012:593, σκέψη 45).

9 — Διάταξη ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής (EU:T:2012:593, σκέψη 41).

10 — Διάταξη ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής (EU:T:2012:593, σκέψη 26).

11 — Διάταξη ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής (EU:T:2012:593, σκέψεις 8 και 10 έως 12).

12 — Αποφάσεις Müllers κατά ΕΟΚΕ (EU:C:1971:79, σκέψη 6), Transportes Evaristo Molina κατά Επιτροπής (EU:C:2010:670, σκέψη 33), καθώς και Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου (C-478/11 P έως C-482/11 P, EU:C:2013:258, σκέψη 53). Ομοίως και στη διάταξη ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής (EU:T:2012:593, σκέψη 30).

13 — Βλ., επί παραδείγματι, την απόφαση Stichting Greenpeace Nederland και PAN Europe κατά Επιτροπής (T-545/11, EU:T:2013:523, σκέψεις 4, 6 και 12, σχετικά με τη χρονική εξέλιξη).

38. Το Δικαστήριο όμως δεν μπορεί να επιλύσει αυτό το ζήτημα επιτρέποντας *αναδρομικώς* σε θεσμικό όργανο να αποκλείσει τη σιωπηρή απόφαση και την εκκίνηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Τέτοια παρέκκλιση από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 δεν θα συμβιβαζόταν με τους σκοπούς των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής, που συνίστανται, όπως επισημάνθηκε ήδη, στη διασφάλιση της σαφήνειας και της ασφάλειας των εννόμων καταστάσεων¹⁴.

39. Από την απόφαση *Internationaler Hilfsfonds*¹⁵, η οποία εκδόθηκε μετά από την άσκηση της προσφυγής του G. Strack και υποδηλώνει κάποια ελαστικότητα ως προς την εφαρμογή των προθεσμιών του κανονισμού 1049/2001, δεν προκύπτει επίσης διαφορετικό συμπέρασμα.

40. Κατά την ανωτέρω απόφαση, στο ιδιαίτερο ρυθμιστικό σύστημα του κανονισμού, απόφαση επί αιτήσεως προσβάσεως η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη δεν συνεπάγεται ασφάλεια δικαίου. Αντιθέτως, η εν λόγω απόφαση δύναται να τεθεί εν αμφιβόλω, ανά πάσα στιγμή, διά της υποβολής νέας αιτήσεως προσβάσεως¹⁶. Εξ αυτού όμως δεν απορρέει κανένα επιχείρημα υπέρ της αιφνιδιαστικής και εκ των υστέρων απώλειας της δυνατότητας του αιτούντος να ασκήσει προσφυγή που σαφώς του παρέχει το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001.

41. Επομένως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν βαρύνεται στο σημείο αυτό από πλάνη περί το δίκαιο. Ως εκ τούτου, αυτός ο λόγος της ανταναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. Πρόταση επιλύσεως για το μέλλον

42. Εάν το Δικαστήριο επιθυμεί να κάνει ένα ακόμη βήμα και να υποκαταστήσει τον νομοθέτη, προκειμένου να καταστεί δυνατός ο καθορισμός των προθεσμιών εξετάσεως των αιτήσεων με βάση την αρχή της αναλογικότητας, τούτο θα ήταν δυνατό μόνο υπό μορφή υποδείξεων για το μέλλον που θα εξασφάλιζαν την αναγκαία σαφήνεια δικαίου για την Επιτροπή και τους ενδιαφερόμενους αιτούντες.

43. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει δεκτή η εκτίμηση της Επιτροπής ότι το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 δύναται να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η λογική λύση που προβλέπει μπορεί να περιλαμβάνει, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, αναστολή των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής, λόγω παρατάσεως των προθεσμιών εξετάσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής θα μεταβαλλόταν, σε τέτοιες περιπτώσεις, κατά την κρίση των εμπλεκομένων.

44. Εντούτοις, το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να παράσχει στα θεσμικά όργανα το δικαίωμα να παρεκκλίνουν μονομερώς και απεριορίστως από τις προθεσμίες που έχει ορίσει ο νομοθέτης. Όπως προκύπτει από την πρόβλεψη περί ανεπίσημης συνεννοήσεως με τον αιτούντα στην εν λόγω διάταξη, η λογική λύση πρέπει να είναι προϊόν κοινής συμφωνίας.

45. Στην προκειμένη περίπτωση δεν καθίσταται πρόδηλη ούτε κοινή συμφωνία σχετικά με τις προθεσμίες ούτε σοβαρή προσπάθεια της Επιτροπής για την επίτευξη συναινετικής λύσεως. Η Επιτροπή περιορίστηκε στο να γνωστοποιήσει την αδυναμία της να τηρήσει τις προθεσμίες¹⁷. Αυτή η γνωστοποίηση δεν επαρκεί, ούτως ή άλλως, διότι δεν αναπληρώνει το ακριβές χρονικό πλαίσιο που ορίζει ο κανονισμός 1049/2001.

14 — Αποφάσεις Μούση κατά Επιτροπής (EU:C:1984:276, σκέψη 12), Coen (EU:C:1997:33, σκέψη 21) και Transportes Evaristo Molina κατά Επιτροπής (EU:C:2010:670, σκέψη 37).

15 — Απόφαση *Internationaler Hilfsfonds* κατά Επιτροπής (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

16 — Απόφαση *Internationaler Hilfsfonds* κατά Επιτροπής (C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψεις 57 επ.).

17 — Έγγραφο της 24ης Ιουλίου και της 7ης Σεπτεμβρίου 2007.

46. Αντιθέτως, το θεσμικό όργανο όφειλε να επιδιώξει τη διαφύλαξη τόσο της αρχής της αναλογικότητας όσο και των σκοπών του κανονισμού 1049/2001. Εάν είναι προφανές ότι το χρονικό πλαίσιο κατά τα άρθρα 7 και 8 δεν είναι ανάλογο των περιστάσεων της μεμονωμένης περιπτώσεως, πρέπει να προταθεί στον αιτούντα εύλογο νέο χρονικό πλαίσιο.

47. Επιπλέον, η αναλυτική αιτιολόγηση τέτοιου νέου χρονικού πλαισίου συνιστά δικαίωμα του αιτούντος, καθόσον οι προβλεπόμενες παρατάσεις προθεσμιών δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, και του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 συνδέονται ήδη με σχετική υποχρέωση αιτιολογήσεως. Συνεπώς, το θεσμικό όργανο οφείλει να γνωστοποιήσει τους λόγους για τους οποίους προτείνει αυτήν την προθεσμία.

48. Στην προκειμένη περίπτωση, άλλωστε, θα μπορούσε να προταθεί ενδεχομένως τα ζητούμενα έγγραφα να διαβιβασθούν τμηματικώς και, ως εκ τούτου, εν μέρει νωρίτερα, αντί των δύο μεγάλων αποστολών για τα έτη 2005/2006 και για το έτος 2007 που διαβιβάστηκαν το 2008.

49. Τέλος, το θεσμικό όργανο πρέπει να βεβαιώνει κατά τον πλέον δεσμευτικό τρόπο ότι δεν θα προβάλλει την παρέλευση των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής που οφείλεται στην παράταση των προθεσμιών εξετάσεως, αλλά θα υποστηρίξει τον αιτούντα, τουλάχιστον ως προς αυτό το σημείο, σε τυχόν μεταγενέστερη προσφυγή ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.

50. Εάν ο αιτών απέρριπτε τέτοια εύλογη πρόταση χωρίς δικαιολογία, θα μπορούσε να εξετασθεί το ενδεχόμενο η παρέλευση των προβλεπόμενων προθεσμιών να μην έχει ως αποτέλεσμα τη σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως. Ωστόσο, υπό το πρίσμα του κριτηρίου της εύλογης διευθετήσεως, καθίσταται επίσης πρόδηλο ότι στην περίπτωση αυτή θα εγκαταλείπονταν πλήρως η ασφάλεια δικαίου που προκύπτει από τις σαφείς προθεσμίες του κανονισμού 1049/2001. Δεν θα ήταν καν δυνατόν να προβλεφθεί τότε υφίσταται σιωπηρή απόρριψη και τότε όχι.

51. Για τον λόγο αυτόν, τέτοιου είδους προσέγγιση θα έπρεπε να εγείρει σημαντικές επιφυλάξεις. Αντιθέτως, θα ήταν καθήκον του νομοθέτη της Ένωσης να θεσπίσει εύλογη νέα ρύθμιση. Συναφώς, πρέπει να αναφερθεί παρεμπιπτόντως ότι οι προθεσμίες του κανονισμού 1049/2001 ισχύουν, βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΚ) 1367/2006¹⁸ και για τη, μη σχετική εν προκειμένω, πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες κατά την έννοια της συμβάσεως του Århus¹⁹. Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της συμβάσεως όμως προβλέπει ακόμη βραχύτερες προθεσμίες από εκείνες που καθιερώνονται ρητώς, επί του παρόντος, στον κανονισμό 1049/2001, δηλαδή προθεσμίες ενός ή, το πολύ, δύο μηνών για την έκδοση οριστικής διοικητικής αποφάσεως.

3. Επί της αιτιολογήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου

52. Στον βαθμό που η Επιτροπή βάλλει κατά της αιτιολογήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ως προς αυτό το ζήτημα, η επιχειρηματολογία της περιορίζεται στην αμφισβήτηση της σημασίας της νομολογίας στην οποία στηρίζεται το Γενικό Δικαστήριο. Εντούτοις, η ελλιπής αιτιολόγηση δεν είναι δυνατόν να συνίσταται στο ότι το Γενικό Δικαστήριο αντιλαμβάνεται κατά τρόπο διαφορετικό από την Επιτροπή συγκεκριμένες προηγούμενες περιπτώσεις²⁰.

18 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, για την εφαρμογή στα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας των διατάξεων της σύμβασης του Århus σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (ΕΕ L 264, σ. 13).

19 — Σύμβαση για την πρόσβαση σε πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (ΕΕ 2005, L 124, σ. 4).

20 — Βλ. αποφάσεις Wunenburger κατά Επιτροπής (C-362/05 P, ΕΥ:C:2007:322, σκέψη 80) και Γκόγκος κατά Επιτροπής (C-583/08 P, ΕΥ:C:2010:287, σκέψη 35).

4. Το συμπέρασμα επί του πρώτου λόγου της ανταναιρέσεως

53. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος της ανταναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί. Ως εκ τούτου, το παραδεκτό της προσφυγής στον πρώτο βαθμό δεν τίθεται εν αμφιβόλω.

B— *Επί του δεύτερου λόγου της ανταναιρέσεως — μη υφιστάμενο απόσπασμα μητρώου*

54. Ο δεύτερος λόγος της ανταναιρέσεως αφορά το αίτημα του G. Strack να του χορηγηθεί απόσπασμα από το μητρώο που τηρεί η Επιτροπή κατά το άρθρο 11 του κανονισμού 1049/2011, όσον αφορά τις αποφάσεις απορρίψεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005.

55. Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, κάθε θεσμικό όργανο προσφέρει πρόσβαση σε μητρώο εγγράφων, ώστε να μπορούν οι πολίτες να ασκήσουν πράγματι τα δικαιώματα που αντλούν από τον εν λόγω κανονισμό. Τα στοιχεία αναφοράς των εγγράφων καταχωρίζονται στο μητρώο χωρίς καθυστέρηση. Η παράγραφος 2 ορίζει ότι για κάθε έγγραφο, το μητρώο περιέχει μνεία του αριθμού εγγράφου, το θέμα ή/και σύντομη περιγραφή του περιεχομένου του εγγράφου, και την ημερομηνία της παραλαβής ή συντάξεως του εγγράφου και της καταχωρίσεώς του στο μητρώο.

56. Η Επιτροπή όμως ανακοίνωσε στον G. Strack, με το έγγραφο της 24ης Ιουλίου 2007, ότι αποφάσεις που απορρίπτουν επιβεβαιωτικές αιτήσεις προσβάσεως δεν καταχωρίζονται στο μητρώο.

57. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε σχετικά, στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά τρόπο αυθαίρετο και μη προβλεπόμενο, καθόσον παρέλειψε να καταχωρίσει στο μητρώο όλες τις αποφάσεις που εκδόθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005 και απέρριπταν εν όλω ή εν μέρει επιβεβαιωτικές αιτήσεις. Επομένως, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι το σχετικό απόσπασμα από το μητρώο δεν υφίσταται, η Επιτροπή προσβάλλει το δικαίωμα προσβάσεως στο μητρώο που το άρθρο 2 του κανονισμού 1049/2001 παρέχει στον προσφεύγοντα. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τη ρητή απόφαση της 24ης Ιουλίου 2007, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει πρόσβαση σε απόσπασμα του μητρώου.

58. Ειδικότερα, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι διαπίστωσε την ύπαρξη εγγράφου που δεν υφίσταται στην πραγματικότητα (σχετικά, υπό 1), ότι άντλησε, εσφαλμένως, από τον κανονισμό υποχρέωση εκδόσεως και γνωστοποιήσεως εγγράφων (σχετικά, υπό 2) και τέλος, ότι αποφάνθηκε *ultra petita* (σχετικά, υπό 3).

1. Επί της «υπάρξεως» μη υφιστάμενου εγγράφου

59. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε την ύπαρξη του ζητούμενου αποσπάσματος μητρώου και την κατοχή του από την Επιτροπή. Ωστόσο, αυτό το επιχείρημα —προφανώς η υποδηλούμενη αιτίαση περί παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών— στηρίζεται στην εσφαλμένη αντίληψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

60. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο ανατρέπει απλώς το υπερασπιστικό μέσο ότι το απόσπασμα μητρώου, *εάν υφίστατο*, δεν θα συνιστούσε έγγραφο και ότι επομένως, η σχετική αίτηση του G. Strack δεν θα καλυπτόταν από τον κανονισμό 1049/2001. Το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπιστώνει ότι το απόσπασμα όντως υφίσταται ούτε στην εν λόγω σκέψη ούτε σε οποιοδήποτε άλλο σημείο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

61. Συνεπώς, αυτή η επιμέρους αιτίαση είναι αβάσιμη.

2. Επί της υποχρέωσης εκδόσεως εγγράφου

62. Περαιτέρω, η Επιτροπή βάλλει κατά της διαπιστώσεως του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι αντιβαίνει στην αρχή της διαφάνειας, επί της οποίας στηρίζεται ο κανονισμός 1049/2001, το να επικαλούνται τα θεσμικά όργανα τη μη ύπαρξη εγγράφων, ώστε να αποφύγουν την εφαρμογή αυτού του κανονισμού. Η αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα προϋποθέτει ότι τα οικεία θεσμικά όργανα τεκμηριώνουν εγγράφως τις πράξεις τους κατά μη αυθαίρετο και προβλέψιμο τρόπο και φυλάσσουν αυτήν την έγγραφη τεκμηρίωση.

63. Στις σκέψεις 100 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξομοιώνει αυτό το καθήκον έγγραφης τεκμηρίωσης με την απορρέουσα από το άρθρο 11 του κανονισμού 1049/2001 υποχρέωση καταχωρίσεως στο μητρώο των αποφάσεων που απορρίπτουν επιβεβαιωτικές αιτήσεις. Σε αυτόν τον συλλογισμό στηρίζει το Γενικό Δικαστήριο την προαναφερθείσα διαπίστωση την οποία διατυπώνει στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

64. Η Επιτροπή αντιτείνει ότι ο κανονισμός 1049/2001 δεν επιβάλλει την κατάρτιση εγγράφων.

65. Αυτή η άποψη στηρίζεται στην ορθή εκτίμηση ότι το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, αφορά όλα τα έγγραφα θεσμικού οργάνου τα οποία έχουν (ήδη) εκδοθεί από αυτό ή έχουν προσκομισθεί σε αυτό και βρίσκονται στην κατοχή του. Συναφώς, βάσει του άρθρου 3, στοιχείο α', δεν συνιστά έγγραφο το χρησιμοποιηθέν υπόθεμα, αλλά το περιεχόμενο αυτού. Μη υφιστάμενες καταχωρίσεις μητρώου όμως δεν αποτελούν περιεχόμενο και δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν.

66. Ασφαλώς, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπιστώνει ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 1049/2001 επιβάλλει στα θεσμικά όργανα να τηρούν μητρώο και να καταχωρίζουν σε αυτό έγγραφα. Η Επιτροπή, επίσης, δεν αμφισβητεί ότι η υποχρέωση καταχωρίσεως εγγράφων καλύπτει και τις αποφάσεις απορρίψεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων.

67. Ωστόσο, ο κανονισμός 1049/2001 δεν συνδέει άμεσα την υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 11 με το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1. Επομένως, δεν είναι δυνατόν να επιβληθεί η τήρηση της υποχρέωσης καταχωρίσεως διά της υποβολής αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφα. Αντιθέτως, για τον σκοπό αυτόν θα έπρεπε να εφαρμοσθεί η διαδικασία της προσφυγής κατά παραλείψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 265 ΣΛΕΕ.

68. Επιβάλλεται, λοιπόν, η διαπίστωση ότι στις σκέψεις 99 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως διαπίστωσε ότι το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα επιβάλλει στην Επιτροπή να συμπληρώσει το δημόσιο μητρώο, εφόσον υποβληθεί σχετική αίτηση προσβάσεως, προκειμένου να χορηγήσει το ζητούμενο απόσπασμα μητρώου.

69. Η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου όμως μπορεί να στηριχθεί και επί διαφορετικής αιτιολογίας. Δεδομένου ότι η Επιτροπή, λόγω δικών της παραλείψεων, δεν ήταν σε θέση να χορηγήσει το ζητούμενο απόσπασμα από το δημόσιο μητρώο βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1049/2001, όφειλε τουλάχιστον να ελέγξει αν μπορούσε να παράσχει στον αναιρεσείοντα τις ζητούμενες πληροφορίες υπό μορφή ενός ή περισσότερων άλλων εγγράφων. Συναφώς, θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη, παραδείγματος χάρη, αποσπάσματα εσωτερικών μητρώων ή υλικό που χρησιμοποιήθηκε για την έκδοση ετήσιων εκθέσεων περί της εφαρμογής του κανονισμού. Εντούτοις, τέτοιος έλεγχος δεν πραγματοποιήθηκε, όπως προκύπτει από το έγγραφο της 24ης Ιουλίου 2007. Επομένως, η απόφαση που ενσωματώνεται σε αυτό το έγγραφο πρέπει να ακυρωθεί λόγω ελλιπούς εξετάσεως του σχετικού αιτήματος.

70. Κατά συνέπεια, ούτε αυτή η επιμέρους αιτίαση της Επιτροπής δύναται να ευδοκιμήσει.

3. Επί του εύρους του αιτήματος της προσφυγής του G. Strack

71. Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε σε δύο σημεία *ultra petita*.
72. Αφενός, θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε στη σκέψη 101 ότι η Επιτροπή οφείλει οπωσδήποτε να καταχωρίσει στο μητρώο τις αποφάσεις επί των αρχικών αιτήσεων. Στο σημείο αυτό όμως δεν πρόκειται για κρίση του Γενικού Δικαστηρίου η οποία βαίνει ενδεχομένως πέραν των αιτημάτων του G. Strack, αλλά μόνο για στοιχείο της αιτιολογήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου. Αυτή η αιτιολόγηση δεν εξαρτάται από το εύρος των αιτημάτων.
73. Αντιθέτως, η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως περιορίζεται στη διαπίστωση, σύμφωνα με το αίτημα του G. Strack, ότι η άρνηση της προσβάσεως στο απόσπασμα μητρώου το οποίο αφορά το σύνολο των αποφάσεων που απορρίπτουν επιβεβαιωτικές αιτήσεις πρέπει να ακυρωθεί.
74. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή τονίζει ότι ο G. Strack ζήτησε να ακυρωθεί η σιωπηρή απόρριψη της προσβάσεως στο απόσπασμα μητρώου, αλλά το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε επιπλέον και τη ρητή απόρριψη.
75. Συναφώς, από τυπικής απόψεως, επιβάλλεται ο αντίλογος ότι ο G. Strack ζήτησε να ακυρωθούν οι «πραγματικές» ή λόγω του κατά νόμο τεκμηρίου απορρίψεως που θεσπίζει το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 εκδοθείσες αποφάσεις της Επιτροπής. Τούτο περιλαμβάνει και την ακυρωθείσα από το Γενικό Δικαστήριο ρητή απόφαση που διαβιβάσθηκε στις 25 Ιουλίου 2007.
76. Εν προκειμένω, παρέλκει η εξέταση του αν αυτή η απόφαση ορθώς αποτέλεσε αντικείμενο της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ή αν το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει αντί αυτής μεταγενέστερη σιωπηρή απόφαση επί επιβεβαιωτικής αιτήσεως. Πράγματι, η Επιτροπή δεν προβάλλει σχετικές αντιρρήσεις.
77. Για την περίπτωση που το Δικαστήριο επιθυμεί να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αυτό το ζήτημα, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο G. Strack είχε υποβάλει ήδη στις 23 Ιουλίου 2007 την πρώτη επιβεβαιωτική αίτηση, αφού είχε παρέλθει περίοδος ανώτερη των 20 εργάσιμων ημερών από την αρχική του αίτηση της 20ής Ιουνίου. Αντιθέτως, η Επιτροπή απέστειλε μόλις στις 25 Ιουλίου 2007 την ανακοίνωση της 24ης Ιουλίου 2007, δηλαδή δύο ημέρες μετά την υποβολή αυτής της πρώτης επιβεβαιωτικής αιτήσεως. Στην εν λόγω ανακοίνωση, η Επιτροπή επικαλέσθηκε μεν την παράταση προθεσμίας όσον αφορά την απάντηση στην αρχική αίτηση, αλλά δεν δήλωσε ότι η παράταση της προθεσμίας ήταν αναγκαία και σε σχέση με το απόσπασμα μητρώου. Συγκεκριμένα, γνωστοποίησε συγχρόνως ότι το μητρώο δεν περιείχε τα ζητούμενα δεδομένα. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαστρεβλώνει αυτήν την ανακοίνωση όταν την ερμηνεύει υπό την έννοια ότι αυτή περιέχει την οριστική θέση της Επιτροπής σχετικά με το ζητούμενο απόσπασμα μητρώου εν είδει αποφάσεως επί επιβεβαιωτικής αιτήσεως²¹.
78. Κατά συνέπεια, η τελευταία αυτή αιτίαση πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Γ— *Επί του πρώτου λόγου της αναιρέσεως — προσβολή του δικαιώματος στον φυσικό δικαστή*

79. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως ο G. Strack βάλλει κατά του ότι, στις 13 Οκτωβρίου 2011, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου ανέθεσε την υπόθεση σε άλλο τμήμα, λόγω της άμεσης επικείμενης αποχωρήσεως του εισηγητή, με σκοπό την έγκαιρη εκδίκασή της και την ορθή απονομή της δικαιοσύνης.

21 — Βλ. απόφαση *Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής* (EU:C:2010:40, σκέψη 60).

80. Αυτή η ανάθεση αντιβαίνει στην αρχή του φυσικού δικαστή, στο δικαίωμα σε δίκαιη δίκη κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ και το άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και στο άρθρο 50, παράγραφος 2, του Οργανισμού και στα άρθρα 12 και 13 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου σε συνδυασμό με τις αποφάσεις σχετικά με την ανάθεση των υποθέσεων και την κατανομή των δικαστών στα τμήματα.

81. Οι εγγυήσεις που αφορούν τη σύνθεση του δικαστηρίου αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, τον σεβασμό του οποίου οφείλουν να ελέγχουν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οσάκις γίνεται επίκληση προσβολής του δικαιώματος αυτού²². Άλλωστε, όπως προκύπτει από το άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, αλλά και από το, σε μεγάλο βαθμό όμοιό του, άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ το οποίο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την ερμηνεία του²³, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικαστεί η υπόθεσή του από δικαστήριο που έχει (προηγουμένως)²⁴ συσταθεί νομίμως.

82. Συναφώς, η έννοια «νομίμως» περιλαμβάνει ιδίως τις νομικές διατάξεις που αφορούν τη σύσταση και την αρμοδιότητα των δικαστηρίων. Δικαστήριο το οποίο, βάσει αυτών των διατάξεων, δεν είναι αρμόδιο να κρίνει υπόθεση, δεν αποτελεί το νόμιμο δικαστήριο²⁵. Κατά τα λοιπά, το ΕΔΔΑ παγίως νομολογεί ότι η οργάνωση της δικαιοσύνης δεν μπορεί να επαφίεται στην ευχέρεια των δικαστικών αρχών, μολονότι επιτρέπεται ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως των δικαστηρίων κατά την ερμηνεία των σχετικών νομοθετικών διατάξεων²⁶. Αντιθέτως, περαιτέρω απαιτήσεις, όπως για παράδειγμα ρύθμιση που καθορίζει εκ των προτέρων τους αρμόδιους δικαστές βάσει αφηρημένων κριτηρίων²⁷, δεν έχουν επικρατήσει μέχρι τούδε σε σχέση με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη κατά το άρθρο 47 του Χάρτη και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ.

83. Η εκτίμηση αυτού του λόγου αναιρέσεως, λοιπόν, εξαρτάται κυρίως από το αν η απόφαση του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου, της 13ης Οκτωβρίου 2011, ήταν σύμφωνη προς τις διατάξεις περί αναθέσεως διαδικασιών στα τμήματα του Γενικού Δικαστηρίου²⁸.

84. Βάσει του άρθρου 50, παράγραφος 2, του Οργανισμού, η σύνθεση των τμημάτων και η ανάθεση υποθέσεων σε αυτά καθορίζεται από τον Κανονισμό Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου αναθέτει την υπόθεση σε τμήμα αμέσως μετά την κατάθεση του εισαγωγικού δικογράφου της δίκης. Το άρθρο 12 του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι το Γενικό Δικαστήριο καθορίζει τα κριτήρια σύμφωνα με τα οποία κατανέμονται οι υποθέσεις μεταξύ των τμημάτων.

85. Όπως προκύπτει από τα διαθέσιμα στοιχεία, η προσφυγή του G. Strack ανατέθηκε αρχικώς σε ένα τμήμα, σύμφωνα με τα ισχύοντα κατά τον χρόνο εκείνο κριτήρια²⁹, με βάση τη σειρά της καταχωρίσεως των υποθέσεων στο μητρώο της γραμματείας.

22 — Αποφάσεις Chronopost κατά UFEK κ.λπ. (C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 46) και Gorostiaga Atxalandabaso κατά Κοινοβουλίου (C-308/07 P, EU:C:2009:103, σκέψη 42).

23 — Άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθώς και απόφαση Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, σκέψη 44), και επανεξέταση Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, σκέψεις 42 και 43).

24 — Περιλαμβάνεται μόνο στο άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη.

25 — Ομοίως, ως προς το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, απόφαση ΕΔΔΑ της 12ης Ιουλίου 2007, Jorgic κατά Γερμανίας (προσφυγή υπ' αριθ. 74613/01 § 64 και 65).

26 — Αποφάσεις ΕΔΔΑ της 22ας Ιουνίου 2000, Coëme κ.λπ. κατά Βελγίου (προσφυγές υπ' αριθ. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 και 33210/96, Reports of Judgments and Decisions 2000-VII, σ. 1 § 98), της 5ης Οκτωβρίου 2010, DMD Group κατά Σλοβακίας (προσφυγή υπ' αριθ. 19334/03 § 60), και της 9ης Ιανουαρίου 2013, Oleksandr Volkov κατά Ουκρανίας (προσφυγή υπ' αριθ. 21722/11, Reports of Judgments and Decisions 2013 § 150).

27 — Επί παραδείγματι, ο κανόνας του άρθρου 101 του γερμανικού Θεμελιώδους Νόμου [Grundgesetz] κατά τη διάταξη του Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου της Γερμανίας [Bundesverfassungsgericht] της 8ης Απριλίου 1997 (1 PBvU 1/95, BVerfGE 95, 322, 327 επ.) και τη σύσταση της European Commission for Democracy through Law (Venice Commission), Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges, της 16ης Μαρτίου 2010 [CDL-AD(2010)004, αριθ. 75].

28 — Βλ., συναφώς, διάταξη Marcuccio κατά Επιτροπής (C-528/08 P, EU:C:2009:761, σκέψη 58).

29 — Βλ. την ανακοίνωση στην ΕΕ 2007, C 269, σ. 42.

86. Ως προς την αμφισβητούμενη νέα ανάθεση της υποθέσεως, τα κριτήρια είχαν καθορισθεί μεν σε νεότερη ανακοίνωση³⁰, αλλά το περιεχόμενό τους δεν είχε τροποποιηθεί.

87. Ο G. Strack ορθώς επισημαίνει ότι καμία εξ αυτών των διατάξεων δεν προβλέπει ρητώς νέα ανάθεση από τον Πρόεδρο του Γενικού Δικαστηρίου υποθέσεων που έχουν ήδη ανατεθεί.

88. Ωστόσο, στα κριτήρια αναθέσεως σημειώνεται η επιφύλαξη ότι ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου δύναται να παρεκκλίνει από τον προβλεπόμενο τρόπο κατανομής, ιδίως, προκειμένου να εξασφαλίσει την ισόρροπη κατανομή του φόρτου εργασίας. Ασφαλώς, η σύνδεση με τα κριτήρια αναθέσεως βάσει της σειράς καταχώρισεως στο μητρώο συνηγορεί υπέρ του ότι αυτό το δικαίωμα παρεκκλίσεως αφορά την αρχική ανάθεση των υποθέσεων. Εντούτοις, η συγκεκριμένη διατύπωση δεν αποκλείει την εφαρμογή του κατά τη μεταγενέστερη εκ νέου ανάθεση υποθέσεως.

89. Μετά την ανανέωση των δικαστών και την τροποποίηση των συνθέσεων των τμημάτων, αυτή η νέα ανάθεση, μάλιστα, μπορεί να συνιστά επιτακτική ανάγκη³¹.

90. Βεβαίως, η νέα ανάθεση ενδέχεται να δικαιολογείται και από τον σκοπό της ισόρροπης κατανομής του φόρτου εργασίας. Αυτή δεν είναι μόνον οργανωτικής φύσεως, αλλά σκοπεί ιδίως στην επεξεργασία των υποθέσεων —επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ— εντός εύλογης προθεσμίας.

91. Η προκειμένη περίπτωση καθιστά πρόδηλο ότι, για τον λόγο αυτόν, η εκ νέου ανάθεση υποθέσεως μπορεί να επιβάλλεται σε μεταγενέστερο στάδιο. Το 2011, η προσφυγή εκκρεμούσε ήδη επί τέσσερα έτη και υφίστατο κίνδυνος περαιτέρω καθυστερήσεων, καθόσον ο εισηγητής θα αποχωρούσε σύντομα. Αντιθέτως, το νέο τμήμα μπορούσε να προωθήσει αμέσως τη διαδικασία.

92. Επομένως, το δικαίωμα του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου να παρεκκλίνει από τα κριτήρια αναθέσεως πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι αυτός δύναται να αναθέσει σε άλλο τμήμα μια υπόθεση ακόμη και μετά την αρχική της ανάθεση, προκειμένου να εξασφαλίσει την ισόρροπη κατανομή του φόρτου εργασίας.

93. Συνεπώς, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε από το αρμόδιο δικαστήριο και, ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δ— Επί του δεύτερου λόγου της αναιρέσεως — διάφορες διαδικαστικές πλημμέλειες

94. Με τον δεύτερο λόγο της αναιρέσεως προβάλλονται διαδικαστικές πλημμέλειες και, συγκεκριμένα, η απόρριψη αιτήσεως εφαρμογής ταχείας διαδικασίας, ο περιορισμός του δικαιώματος προηγούμενης ακροάσεως, η άρνηση εξετάσεως των ζητούμενων εγγράφων από το Γενικό Δικαστήριο, ο διαχωρισμός του αντικειμένου της αιτήσεως και η υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας.

1. Επί της πρώτης και της πέμπτης αιτιάσεως — ταχεία διαδικασία και διάρκεια διαδικασίας

95. Με την πρώτη αιτίαση, ο G. Strack υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ανατιολόγητα το αίτημά του για εφαρμογή ταχείας διαδικασίας. Δεδομένου ότι η εν λόγω επιτάχυνση σκοπεί στην ίδια κατεύθυνση με τον σεβασμό του δικαιώματος σε εύλογη διάρκεια της διαδικασίας που προβάλλεται με την πέμπτη αιτίαση, αμφότερες αυτές οι αιτιάσεις θα εξετασθούν από κοινού.

30 — ΕΕ 2010, C 288, σ. 5.

31 — Βλ. απόφαση Salzgitter κατά Επιτροπής (C-182/99 P, EU:C:2003:526, σκέψεις 28 επ.).

96. Κατά το άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογου προθεσμίας. Επομένως, η υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης συνιστά διαδικαστική πλημμέλεια που αποτελεί προσβολή θεμελιώδους δικαιώματος και πρέπει να συνεπάγεται για τον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα ασκήσεως αποτελεσματικού μέσου ένδικης προστασίας το οποίο του παρέχει κατάλληλη επανόρθωση³².

97. Εντούτοις, η υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της δίκης οδηγεί στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως μόνον όταν υφίστανται ενδείξεις ότι η υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επηρέασε την έκβαση της διαφοράς³³. Τούτο πρέπει να ισχύει επίσης όταν η υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας οφείλεται στο ότι δεν εφαρμόστηκε η ταχεία διαδικασία.

98. Ο G. Strack όμως δεν επισήμανε κατά πόσον η διάρκεια της διαδικασίας επηρέασε την έκβαση της διαφοράς. Ως εκ τούτου, οι αιτιάσεις αυτές είναι αβάσιμες.

99. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηριχθεί ούτε στην έλλειψη αιτιολογήσεως σχετικά με την απόρριψη της αιτήσεως για την εφαρμογή ταχείας διαδικασίας.

100. Στο πλαίσιο αυτό, πάντως, ο G. Strack βάλλει και κατά του ότι, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτο αίτημα αποζημιώσεως λόγω υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας. Επικαλούμενος την απόφαση *Baustahlgewebe* κατά Επιτροπής³⁴ και τις προτάσεις μου στην υπόθεση *Solvay* κατά Επιτροπής³⁵, υποστηρίζει ότι η αποτελεσματική έννομη προστασία επιβάλλει την επιδίκαση ενδεχόμενης αποζημιώσεως ακόμη και σε περίπτωση που η διάρκεια της διαδικασίας υπερβαίνει τον εύλογο χρόνο.

101. Ωστόσο, ούτε αυτό το επιχείρημα ευσταθεί. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει αποστασιοποιηθεί, εν τω μεταξύ, από την απόφαση *Baustahlgewebe* κατά Επιτροπής³⁶ και έχει διαπιστώσει ότι απόκειται σε άλλο δικαστικό σχηματισμό να αποφαίνεται επί αιτήματος αποζημιώσεως λόγω υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας³⁷. Το Γενικό Δικαστήριο, λοιπόν, ορθώς διαπίστωσε ότι η αξίωση αποζημιώσεως πρέπει να προβληθεί με χωριστή αγωγή.

102. Συνεπώς, αυτές οι δύο αιτιάσεις του δεύτερου λόγου της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

2. Επί της δεύτερης αιτιάσεως — δικαίωμα προηγούμενης ακροάσεως

103. Με αυτήν την αιτίαση, ο G. Strack προβάλλει ότι δεν εξασφαλίστηκε επαρκώς το δικαίωμά του σε προηγούμενη ακρόαση. Το Γενικό Δικαστήριο δεν του παρέσχε χωριστή δυνατότητα να υποστηρίξει τη θέση του επί των εγγράφων που χορηγήθηκαν από την OLAF τα οποία έλαβε μετά από την υποβολή του υπομνήματος απαντήσεως. Επίσης, δεν έγινε δεκτό εκτενές έγγραφο της 14ης Μαΐου 2012 για την προπαρασκευή της προφορικής διαδικασίας, στο ακροατήριο είχε στη διάθεσή του μόνον 30 λεπτά χρόνου ομιλίας αντί των 60 λεπτών που ζήτησε για να αναπτύξει τις παρατηρήσεις του, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απορρίφθηκε αίτημά του για να γίνει δεκτό επιπρόσθετο υπόμνημα, ενώ απορρίφθηκε και υπόμνημα της 25ης Ιουνίου 2012, μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το οποίο περιείχε ιδίως αίτημα διορθώσεως των πρακτικών της συνεδριάσεως.

32 — Απόφαση *Groupe Gascogne* κατά Επιτροπής (C-58/12 P, EU:C:2013:770, σκέψη 72), καθώς και απόφαση ΕΔΔΑ της 26ης Οκτωβρίου 2000, *Kudla* κατά Πολωνίας, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000 XI §§ 156 και 157.

33 — Αποφάσεις *Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland* κατά Επιτροπής (C-385/07 P, EU:C:2009:456, σκέψεις 190 και 196) και *Groupe Gascogne* κατά Επιτροπής (EU:C:2013:770, σκέψη 73).

34 — Απόφαση *Baustahlgewebe* κατά Επιτροπής (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Προτάσεις *Solvay* κατά Επιτροπής (C-109/10 P, EU:C:2011:256).

36 — Απόφαση *Groupe Gascogne* κατά Επιτροπής (EU:C:2013:770, σκέψεις 82 και 83).

37 — Απόφαση *Groupe Gascogne* κατά Επιτροπής (EU:C:2013:770, σκέψη 90).

Επί του δικαιώματος προηγούμενης ακροάσεως εν γένει

104. Ως προς αυτήν την αιτίαση πρέπει να σημειωθεί ότι για να τηρηθούν οι σχετικές με το δικαίωμα για δίκαιη δίκη επιταγές, πρέπει οι διάδικοι να μπορούν να συζητήσουν κατ' αντιμωλία τόσο τα πραγματικά όσο και τα νομικά στοιχεία που έχουν αποφασιστική σημασία για την έκβαση της διαδικασίας³⁸.

105. Τούτο ήταν, καταρχήν, δυνατό στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Ο G. Strack μπορούσε να αναπτύξει πλήρως τις παρατηρήσεις του στο δικόγραφο της προσφυγής και στο υπόμνημα απαντήσεως, καθώς και στην επ' ακροατηρίου συζήτηση. Το Γενικό Δικαστήριο του επέτρεψε να υπερβεί σημαντικά στο υπόμνημα απαντήσεως τον αριθμό σελίδων που προβλέπονται για τους διαδίκους στις οδηγίες του Γενικού Δικαστηρίου και του παρέσχε τον διπλάσιο από τον προβλεπόμενο χρόνο ομιλίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο περιέλαβε στη δικογραφία επιπρόσθετα υπομνήματα του G. Strack της 16ης Νοεμβρίου 2011, της 25ης Ιανουαρίου 2012 και της 1ης Απριλίου 2012 και τα διαβίβασε στην Επιτροπή προκειμένου να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επ' αυτών.

106. Ωστόσο, οι αντιρρήσεις σχετικά με τα έγγραφα από την OLAF και τη διόρθωση των πρακτικών της συνεδριάσεως χρήζουν χωριστής εξετάσεως.

Επί των εγγράφων από την OLAF

107. Η απόφαση της OLAF της 23ης Οκτωβρίου 2007 διαβιβάσθηκε στον G. Strack το αργότερο με το υπόμνημα αντικρούσεως της 30ής Μαΐου 2008 ως παράρτημα Β.1. Ως εκ τούτου, άλλωστε, την έλαβε υπόψη στο υπόμνημα απαντήσεώς του.

108. Αντιθέτως, τα χωρίς ονόματα έγγραφα στα οποία χορηγήθηκε πρόσβαση με την ανωτέρω απόφαση περιήλθαν στον G. Strack, όπως υποστηρίζει ο ίδιος και δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή, στις 17 Οκτωβρίου 2008, αφού είχε ήδη υποβάλει το υπόμνημα απαντήσεως. Τούτο οφειλόταν προφανώς στο ότι η απόφαση και τα έγγραφα διαβιβάσθηκαν με πολύ ογκώδη μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και ο περιορισμένος χώρος αποθήκευσης στη θυρίδα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του G. Strack υπερκαλύφθηκε ήδη με την πρώτη αποστολή. Ο G. Strack έλαβε γνώση αυτού του γεγονότος, μάλλον, από ένα συνημμένο έγγραφο του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 2012, το οποίο περιείχε εκτύπωση σχετικής ειδοποιήσεως σφάλματος που έλαβε η Επιτροπή κατά την προσπάθεια διαβίβασεως στις 23 Οκτωβρίου 2007.

109. Ασφαλώς, ο G. Strack μπορούσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις του όσον αφορά καθαυτήν την απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2007 στο υπόμνημα απαντήσεως της 20ής Αυγούστου 2008 και για τον λόγο αυτόν διεύρυνε αναλόγως το αντικείμενο της προσφυγής του. Εφόσον όμως παρέλαβε τα έγγραφα μόλις στις 17 Οκτωβρίου 2008, δεν ήταν ακόμη δυνατόν να συνεκτιμήσει στο υπόμνημα απαντήσεως τόσο αυτά όσο και τις διαγραφές που έφεραν. Κατά τα λοιπά υποστηρίζει ότι δεν του παρασχέθηκε σχετικώς εύλογη παράταση του χρόνου ομιλίας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

110. Αυτή η αντίρρηση στηρίζεται σε μια μάλλον μη τυπική δικονομική περίπτωση, δηλαδή στο γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο, όταν κρίνει διαφορές σχετικές με την πρόσβαση σε έγγραφα, επιτρέπει την εκ των υστέρων διεύρυνση του αντικειμένου της προσφυγής, εάν η προσφυγή αφορούσε αρχικώς σιωπηρή απόρριψη η οποία ακολούθως αντικαταστάθηκε από ρητή απόφαση.

38 — Αποφάσεις Επιτροπή κατά Ιρλανδίας κ.λπ. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, σκέψη 56), επανεξέταση M κατά EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, σκέψη 41).

111. Εφόσον το Γενικό Δικαστήριο επιτρέπει τη διεύρυνση του αντικειμένου της προσφυγής, πρέπει να παρέχει και κατάλληλη δυνατότητα υποβολής παρατηρήσεων. Η σχετική δυνατότητα στην επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν δύναται να υποκαταστήσει πλήρως ένα υπόμνημα, καθόσον οι κανόνες που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης προβλέπουν σε κάθε περίπτωση έγγραφη διαδικασία, την οποία συμπληρώνει απλώς η προφορική διαδικασία. Επιπροσθέτως, στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο G. Strack δεν είχε στη διάθεσή του τον χρόνο ομιλίας που ήταν αναγκαίος κατά την άποψή του.

112. Η Επιτροπή εκτιμά ότι ο G. Strack ευθύνεται για τον περιορισμό των δυνατοτήτων υποστηρίξεως των θέσεών του, διότι είχε επίσης τη δυνατότητα να ασκήσει χωριστή προσφυγή κατά της αποφάσεως της 23ης Οκτωβρίου 2007. Η διεύρυνση της διαδικασίας T-392/08 προς κάλυψη της εν λόγω αποφάσεως πραγματοποιήθηκε μόνο για την εξυπηρέτηση του δικού του συμφέροντος.

113. Το ως άνω επιχείρημα προκαλεί έκπληξη. Η ανάγκη διευρύνσεως του αντικειμένου της προσφυγής οφειλόταν ακριβώς στο ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωσή της να αποφανθεί εγκαίρως επί των αιτήσεων. Επιπλέον, όπως προκύπτει, η Επιτροπή απέτυχε να εξασφαλίσει και την έγκαιρη παραλαβή από τον G. Strack της εκπροθέσμως εκδοθείσας αποφάσεως της 23ης Οκτωβρίου 2007 και των σχετικών εγγράφων. Αντιθέτως, μάλιστα, αγνόησε προφανώς ειδοποίηση σφάλματος η οποία ενημέρωνε για την αποτυχία της διαβιβάσεως. Επομένως, η Επιτροπή ευθύνεται πρωτίστως που ο G. Strack δεν μπόρεσε να εκμεταλλευθεί όλες τις προβλεπόμενες δυνατότητες για την υποστήριξη των θέσεών του.

114. Περαιτέρω, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι η διεύρυνση του αντικειμένου της προσφυγής δεν εξυπηρετεί μόνον το συμφέρον του G. Strack, αλλά και τη διευκόλυνση του Γενικού Δικαστηρίου και του αντιδίκου, εν προκειμένω της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, η εκδίκαση διευρυμένης διαφοράς είναι αποτελεσματικότερη για όλους τους εμπλεκόμενους από την κίνηση χωριστής διαδικασίας για κάθε νεότερη απόφαση.

115. Εντούτοις, πρέπει να αντιταχθεί στον G. Strack, ότι δεν έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει το δικαίωμα ακροάσεώς του. Αφού έλαβε πρώτη φορά με το υπόμνημα αντικρούσεως την απόφαση της OLAF της 23ης Οκτωβρίου 2007, όφειλε να καταβάλει κάθε εύλογη προσπάθεια, ώστε να παραλάβει και τα παραλειφθέντα έγγραφα για να τα συνεκτιμήσει στο υπόμνημα απαντήσεως. Όφειλε ιδίως να ενημερώσει την Επιτροπή σχετικά με την αποτυχία της διαβιβάσεως και εν ανάγκη να ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο παράταση της προθεσμίας υποβολής του υπομνήματος απαντήσεως.

116. Συναφώς, δηλαδή, πρέπει να εφαρμοσθεί η ίδια συλλογιστική όπως και στον καθορισμό της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής μετά από τη λήψη γνώσης της σχετικής αποφάσεως. Στο πλαίσιο αυτό, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, εναπόκειται στο πρόσωπο που πληροφορήθηκε την ύπαρξη πράξεως η οποία το αφορά να ζητήσει το πλήρες κείμενο εντός εύλογης προθεσμίας³⁹.

117. Τούτο ισχύει σε μεγαλύτερο βαθμό, καθόσον ο G. Strack είναι συνυπεύθυνος για τα προβλήματα διαβιβάσεως, δεδομένου ότι υπέβαλε αίτηση προσβάσεως σε ογκώδη έγγραφα, αλλά για τη λήψη αυτών των εγγράφων διέθεσε μόνον περιορισμένης χωρητικότητας θυρίδα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

118. Ο G. Strack δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να τηρήσει στάση αναμονής για περίοδο ανώτερη των τριών ετών και σχεδόν έως την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πριν προβάλλει την ανάγκη να υποβάλλει παρατηρήσεις επί των εν λόγω εγγράφων.

39 — Αποφάσεις *Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie κατά Επιτροπής* (C-180/88, EU:C:1990:441, σκέψεις 22, 29 και 30) και *Windpark Groothusen κατά Επιτροπής* (C-48/96 P, EU:C:1998:223, σκέψη 80).

119. Συνεπώς, παρά τη συμπεριφορά της Επιτροπής, ο G. Strack πρέπει να αναλάβει εν τέλει την ευθύνη για την απώλεια της δυνατότητας να υποβάλει έγγραφες παρατηρήσεις και τον περιορισμό της δυνατότητας να αναπτύξει προφορικώς τις παρατηρήσεις του επί των εγγράφων στα οποία παρέσχε πρόσβαση η OLAF.

Επί της διορθώσεως των πρακτικών

120. Τέλος, ο G. Strack προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι στη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν έκρινε επί της ουσίας αίτημα διορθώσεως των πρακτικών της συνεδριάσεως, αλλά αρνήθηκε με απόφασή του να επαναλάβει την προφορική διαδικασία.

121. Ασφαλώς, ο Κανονισμός Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου δεν προβλέπει αίτημα διορθώσεως των πρακτικών, αλλά οι διάδικοι πρέπει να έχουν, καταρχήν, το δικαίωμα να προβάλλουν σφάλματα και ελλείψεις αυτού του εγγράφου. Πρόκειται άλλωστε για δημόσιο έγγραφο, όπως ορίζει το άρθρο 63, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω Κανονισμού Διαδικασίας και κατά συνέπεια, χρησιμοποιείται και ως αποδεικτικό στοιχείο του περιεχομένου της συνεδριάσεως⁴⁰.

122. Ωστόσο, καθαυτό το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τούτο το αίτημα δεν δύναται να κλονίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Αντιθέτως, περιορίζει την αποδεικτική ισχύ των πρακτικών της ακροαματικής διαδικασίας. Επομένως, η αιτίαση περί διορθώσεως των πρακτικών είναι αλυσιτελής (inopérant) και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του επιχειρήματος της Επιτροπής σχετικά με τον κανονισμό 45/2001

123. Τέλος, ο G. Strack υποστηρίζει εσφαλμένως ότι, στο πλαίσιο της προφορικής διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη το επιχείρημα της Επιτροπής σχετικά με τον κανονισμό 45/2001, μολονότι τούτο προβλήθηκε εκπροθέσμως. Συγκεκριμένα, αυτό το επιχείρημα στηριζόταν στην επίκληση της εξαιρέσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001 για την προστασία των προσωπικών δεδομένων. Το ότι ο κανονισμός 45/2001 όμως είναι ιδιαιτέρως κρίσιμος σχετικώς δεν ήταν ακόμη τόσο σαφές κατά την ανταλλαγή υπομνημάτων όσο κατά τον χρόνο της συνεδριάσεως. Πράγματι, τούτο προέκυψε κυρίως από την απόφαση Bavarian Lager κατά Επιτροπής⁴¹ η οποία εκδόθηκε εν τω μεταξύ.

3. Επί της τρίτης αιτιάσεως — επανεξέταση του συνόλου των εγγράφων

124. Με την τρίτη αιτίασή του, ο G. Strack προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, αντιθέτως προς το αίτημά του, δεν επανεξέτασε το σύνολο των εγγράφων προκειμένου να διαπιστώσει αν οι διαγραφές που έφεραν αυτά δικαιολογούνταν λόγω της εξαιρέσεως για την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

125. Το Δικαστήριο έχει τονίσει ότι το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να εξετάζει έγγραφα όταν είναι αμφίβολο αν το περιεχόμενό τους επιτρέπει την εφαρμογή συγκεκριμένων εξαιρέσεων⁴². Εντούτοις, ως προς τις προκείμενες διαγραφές προσωπικών δεδομένων έχει σημασία αν η προστασία αυτών των δεδομένων επιβάλλει την εμπιστευτική μεταχείριση ονομάτων και άλλων προσωπικών πληροφοριών συγκεκριμένων ομάδων προσώπων. Για να εκτιμηθεί τούτο δεν είναι αναγκαία η εξέταση των εκάστοτε εγγράφων. Αντιθέτως, κατά κανόνα αρκεί η εκτίμηση της αιτιολογήσεως της αποφάσεως.

40 — Ενδεικτικώς, επανεξέταση M κατά EMEA (EU:C:2009:804, σκέψη 45), καθώς και διατάξεις Iride και Iride Energia κατά Επιτροπής (C-150/09 P, EU:C:2010:34, σκέψη 74), και Kronoply κατά Επιτροπής (C-117/09 P, EU:C:2010:370, σκέψη 44).

41 — Απόφαση Επιτροπή κατά Bavarian Lager (C-28/08 P, EU:C:2010:378, σκέψη 59).

42 — Απόφαση Jurašionis κατά Συμβουλίου (C-576/12 P, EU:C:2013:777, σκέψη 27).

4. Επί της τέταρτης αιτιάσεως — πληρότητα των αποφάσεων της Επιτροπής

126. Η τέταρτη αιτίαση αφορά το αν η Επιτροπή απάντησε πλήρως στην αίτηση προσβάσεως στο σύνολο των εγγράφων που έχουν σχέση με επιβεβαιωτικές αιτήσεις προσβάσεως σε έγγραφα τις οποίες έχει απορρίψει η Επιτροπή από την 1η Ιανουαρίου 2005. Ο G. Strack βάλλει κατά του ότι, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημά του ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι του είχε διαβιβάσει όλες τις αποφάσεις απορρίψεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων για τις επίμαχες χρονικές περιόδους.

127. Αυτή η αιτίαση στρέφεται κατά του τρόπου που το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε την επιχειρηματολογία των διαδίκων επί του εν λόγω ζητήματος.

128. Από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, παράγραφος 1, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών —εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί— και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών⁴³.

129. Παραδεκτώς όμως προβάλλονται στο στάδιο της κατ' αναίρεση δίκης οι αιτιάσεις που αφορούν τη διαπίστωση πραγματικών περιστατικών και την εκτίμησή τους στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση οσάκις ο ανααιρεσίων προβάλλει τον ισχυρισμό ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε διαπιστώσεις η ανακρίβεια των οποίων προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας ή ότι παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία που του υποβλήθηκαν⁴⁴.

130. Τέτοιου είδους παραμόρφωση υπάρχει όταν, χωρίς να εξετασθούν νέα αποδεικτικά στοιχεία, προκύπτει ότι η εκτίμηση των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων είναι προδήλως εσφαλμένη⁴⁵. Εάν το Γενικό Δικαστήριο συνάγει συμπεράσματα βάσει συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών —όπως εν προκειμένω—, πρέπει να εξετασθεί αν έχει υπερβεί τα όρια της εύλογης εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων⁴⁶.

131. Αυτό ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω.

132. Στην πρωτοβάθμια διαδικασία, ο G. Strack στηρίχθηκε στο ότι ο αριθμός των εγγράφων που του διαβιβάστηκαν (315) υπολειπόταν σαφώς του αριθμού των αποφάσεων που απέρριπταν εν όλω ή εν μέρει επιβεβαιωτικές αιτήσεις (575) όπως προκύπτει από τις δημόσιες εκθέσεις⁴⁷.

133. Ωστόσο, η Επιτροπή αντιτείνει ότι οι αριθμοί δεν συμφωνούν, διότι ορισμένες αποφάσεις αφορούσαν περισσότερες επιβεβαιωτικές αιτήσεις του ίδιου προσώπου και άλλες επιβεβαιωτικές αιτήσεις δεν είχαν κριθεί ακόμη στη λήξη του εκάστοτε έτους.

134. Δεν παρέχει πάντως ακριβή ανάλυση των αριθμών η οποία θα αποσαφηνίζε απολύτως κάθε απόκλιση. Τέτοια ανάλυση θα λάμβανε ενδεχομένως υπόψη και τις αποφάσεις επί επιβεβαιωτικών αιτήσεων εκ μέρους της OLAf οι οποίες, στο συγκεκριμένο πλαίσιο, είχαν αγνοηθεί προφανώς μέχρι τούδε και από τους δύο διαδίκους και δεν είχαν προσμετρηθεί, όπως προκύπτει, στα διαβιβασθέντα έγγραφα, ενώ συνυπολογίζονται στις εκθέσεις της Επιτροπής.

43 — Απόφαση Επιτροπή κατά Aalberts Industries κ.λπ. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, σκέψη 47).

44 — Απόφαση PKK και KNK κατά Συμβουλίου (C-229/05 P, EU:C:2007:32, σκέψη 35).

45 — Αποφάσεις PKK και KNK κατά Συμβουλίου (EU:C:2007:32, σκέψη 37), Lafarge κατά Επιτροπής (C-413/08 P, EU:C:2010:346, σκέψη 17), και Επιτροπή κατά Aalberts Industries κ.λπ. (EU:C:2013:445, σκέψη 51).

46 — Αποφάσεις Activision Blizzard Germany κατά Επιτροπής (C-260/09 P, EU:C:2011:62, σκέψη 57), και Επιτροπή κατά Aalberts Industries κ.λπ. (EU:C:2013:445, σκέψη 52).

47 — Σύμφωνα με την έκθεση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή κατά το έτος 2007 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής [COM (2008) 630 τελικό, σ. 10].

135. Επίσης, η Επιτροπή δεν αντικρούει την παρατήρηση του G. Strack ότι τα έγγραφα που του διαβιβάστηκαν δεν περιλαμβάνουν καμία απόφαση η οποία να αφορά περισσότερες επιβεβαιωτικές αιτήσεις.

136. Επομένως, ο περιορισμός της επιχειρηματολογίας στο ότι κατά τη λήξη του έτους δεν είχαν κριθεί ακόμη όλες οι επιβεβαιωτικές αιτήσεις θα συνεπαγόταν ότι μετά το πέρας της επίδικης περιόδου των τριών ετών εκκρεμούσαν περισσότερες από 250 αποφάσεις επί επιβεβαιωτικών αιτήσεων. Τέτοια καθυστέρηση δεν είναι αληθοφανής υπό το πρίσμα των προθεσμιών που προβλέπει ο κανονισμός 1049/2001.

137. Η επιχειρηματολογία της Επιτροπής λοιπόν δύναται να εξηγήσει μικρότερες αποκλίσεις, αλλά οι προκείμενες σημαντικές διαφορές είναι πολύ μεγάλες για αυτόν τον σκοπό. Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, εντούτοις, την ανωτέρω επιχειρηματολογία της Επιτροπής, υπερέβη προδήλως τα όρια της εύλογης εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων.

138. Εν αντιθέσει με διαδικασία κατά την οποία είχε διαπιστωθεί η ύπαρξη επιπρόσθετων εγγράφων⁴⁸, εν προκειμένω δεν μπορεί να διαπιστωθεί με βεβαιότητα ότι η απάντηση της Επιτροπής ήταν ελλιπής. Τούτο θα ήταν δυνατό να διευκρινισθεί από το Γενικό Δικαστήριο με σχετική ευχέρεια, εάν αυτό επέβαλε στην Επιτροπή να εξηγήσει αναλυτικώς τις αποκλίσεις μεταξύ των αριθμών που αναφέρουν οι εκθέσεις και του αριθμού των εγγράφων που διαβιβάστηκαν στον G. Strack.

139. Ασφαλώς, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να κρίνει επί της ενδεχομένης ανάγκης συμπληρώσεως των πληροφοριακών στοιχείων που διαθέτει στις υποθέσεις των οποίων επιλαμβάνεται. Επίσης, ο αποδεικτικός ή μη χαρακτήρας των στοιχείων της δικογραφίας εμπίπτει στην κυριαρχική εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών η οποία δεν συνιστά νομικό ζήτημα υπαγόμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, εκτός αν τα αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο έχουν παραμορφωθεί ή αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας⁴⁹.

140. Η ανεπαρκής εξέταση αποδεικτικών στοιχείων όμως στηρίζεται, εν προκειμένω, ακριβώς στην παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων διά της συναγωγής συμπεράσματος το οποίο υπερβαίνει προδήλως τα όρια εύλογης εκτιμήσεως. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δικαιούται, κατ' εξαίρεση, να αναγνωρίσει ως πλάνη περί το δίκαιο την παράλειψη των αναγκαίων ενεργειών για την άντληση διευκρινιστικών στοιχείων.

141. Συνεπώς, αυτή η αιτίαση είναι βάσιμη και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί στο μέτρο που απορρίπτει το επιχείρημα του G. Strack ότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί του συνόλου των αποφάσεων απορρίψεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων.

48 — Απόφαση Williams κατά Επιτροπής (T-42/05, EU:T:2008:325, σκέψη 68).

49 — Αποφάσεις Ismeri Euroopa κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (C-315/99 P, EU:C:2001:391, σκέψη 19), Glencore και Compagnie Continentale κατά Επιτροπής (C-24/01 P και C-25/01 P, EU:C:2002:642, σκέψεις 77 και 78), καθώς και Erste Bank der österreichischen Sparkassen κατά Επιτροπής (C-125/07 P, C-133/07 P και C-137/07 P, EU:C:2009:576, σκέψη 319).

142. Στο σημείο αυτό η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση, καθόσον δεν έχουν διευκρινισθεί αρκούντως ούτε η σημασία των εγγράφων από την OLAF ούτε η ύπαρξη και το πλήθος των συνολικών αποφάσεων επί επιβεβαιωτικών αιτήσεων και των αποφάσεων επί επιβεβαιωτικών αιτήσεων που εκκρεμούσαν ακόμη κατά τη λήξη του έτους 2007⁵⁰. Στον βαθμό αυτόν, λοιπόν, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 61, παράγραφος 1, του Οργανισμού.

Ε— Επί του πέμπτου λόγου της αναίρεσης — εφαρμογή της εξαιρέσεως για την προστασία των προσωπικών δεδομένων

143. Ο πέμπτος λόγος της αναίρεσης αφορά την εφαρμογή της εξαιρέσεως για την προστασία των προσωπικών δεδομένων και συγκεκριμένα, την αιτιολόγηση (σχετικά, υπό 1), την εξατομικευμένη εξέταση των αποκρύψεων (σχετικά, υπό 2) και τη νομιμότητα της αποκρύψεως των προσωπικών δεδομένων συγκεκριμένων ομάδων προσώπων (σχετικά, υπό 3).

1. Επί της αιτιολόγησεως της αποφάσεως της Επιτροπής

144. Ο G. Strack προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δέχθηκε ως επαρκή την αιτιολόγηση των αποφάσεων της Επιτροπής, μολονότι αυτές δεν περιείχαν κανένα στοιχείο περί διαβουλεύσεως με τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή σχετικά με το αν αυτά θα επιθυμούσαν την εμπιστευτική μεταχείριση των δεδομένων τους. Επίσης, η Επιτροπή δεν ασχολήθηκε με τις διάφορες ομάδες ενδιαφερόμενων προσώπων.

145. Αυτή η αιτίαση δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, διότι στις σκέψεις 120, καθώς και 125 και 126, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε ορθές προϋποθέσεις ως προς την αιτιολόγηση εκ μέρους της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, ακόμη και σύντομη αιτιολόγηση είναι επαρκής, εάν καθιστά αρκούντως πρόδηλους τους σχετικούς λόγους.

146. Όσον αφορά ιδίως τα ελλιπή στοιχεία περί διαβουλεύσεως με τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, η απουσία τους συνιστά αρκούντως σαφή ένδειξη ότι δεν πραγματοποιήθηκε τέτοια διαβούλευση. Επίσης, η Επιτροπή δεν όφειλε να εξετάσει την έλλειψη αιτιολόγησεως της αιτήσεως προσβάσεως βάσει του άρθρου 8, στοιχείο β', του κανονισμού 45/2001, εφόσον δεν δηλώθηκαν σχετικοί λόγοι.

147. Τέλος, στον βαθμό που ο G. Strack υποστηρίζει, στο πλαίσιο αυτής της αιτιάσεως, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν ανέλυσε επαρκώς την κριτική του ως προς τις διαγραφές από την OLAF, αρκεί η επισήμανση ότι στο υπόμνημα απαντήσεως ο G. Strack δεν ασκεί συγκεκριμένη κριτική κατά της εν λόγω αποφάσεως, μολονότι είχε λάβει γνώση αυτής και της αιτιολογήσεώς της, το αργότερο, με το υπόμνημα αντικρούσεως⁵¹.

2. Επί της εξατομικευμένης εξετάσεως των εγγράφων

148. Με τη δεύτερη αιτίαση του πέμπτου λόγου της αναίρεσεως, ο G. Strack προβάλλει ότι, στις σκέψεις 162 έως 164, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως αναγνώρισε ότι η Επιτροπή εξέτασε την ανάγκη εμπιστευτικής μεταχειρίσεως των διαγραμμένων πληροφοριών κατά τρόπο αρκούντως εξατομικευμένο. Συναφώς, ο G. Strack στηρίζεται ιδίως στο ότι είχαν αποκρυφθεί αδιακρίτως όλα τα

50 — Πάντως, οι διάδικοι πρέπει να λάβουν τη σύσταση ότι είτε η Επιτροπή θα διευκρινίσει αυτεπαγγέλτως το εν λόγω ζήτημα γνωστοποιώντας στον G. Strack τους σχετικούς αριθμούς —και εν ανάγκη παραλειφθέντα έγγραφα—, είτε ο G. Strack θα υποβάλει εκ νέου αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα που θεωρητικώς δεν υφίσταντο μέχρι τούδε, ώστε η Επιτροπή να είναι σε θέση να απαντήσει λαμβάνοντας υπόψη τις επισημάνσεις μου. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η διαφορά θα μπορούσε να διευθετηθεί ως προς αυτό το σημείο —ενδεχομένως μάλιστα πριν από την κρίση της προκειμένης αιτήσεως αναίρεσεως— και το Γενικό Δικαστήριο δεν θα ήταν αναγκαίο να ασχοληθεί εκ νέου με αυτήν.

51 — Βλ., ανωτέρω, σημεία 107 επ.

ονόματα χωρίς να ελεγχθεί αν όντως θίγεται η ιδιωτική ζωή. Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως δεν τεκμηριώνεται η απουσία εξατομικευμένης εξετάσεως, αλλά ίσως η πεποίθηση της Επιτροπής σχετικά με το εύρος της εξαιρέσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001. Τούτο, ωστόσο, συνιστά αντικείμενο της τρίτης αιτιάσεως που θα αναλυθεί ακολούθως.

3. Επί της νομιμότητας των αποκρύψεων

149. Τέλος, με την τρίτη αιτίαση του πέμπτου λόγου της αναιρέσεως, ο G. Strack βάλλει κατά του ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την εφαρμογή της εξαιρέσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001 για την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

150. Βάσει αυτής της διατάξεως, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε ένα έγγραφο, η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε την προστασία της ιδιωτικής ζωής και της ακεραιότητας του ατόμου, ιδίως σύμφωνα με τη νομοθεσία της Ένωσης σχετικά με την προστασία των προσωπικών δεδομένων.

151. Η Επιτροπή εφάρμοσε αυτήν την εξαίρεση κατά τρόπο σύμφωνο προς το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001, αποκρύπτοντας όλα τα ονόματα και τις διευθύνσεις στα έγγραφα που χορήγησε.

152. Το Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ήδη ότι, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1049/2001, οι διατάξεις του κανονισμού 45/2001 έχουν πλήρη εφαρμογή όταν αίτηση η οποία βασίζεται στον κανονισμό 1049/2001 αποσκοπεί στην πρόσβαση σε έγγραφα που περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα. Τούτο σημαίνει, ιδίως, ότι ο αιτών πρέπει να αποδεικνύει κατά κανόνα την αναγκαιότητα διαβίβασεως των εν λόγω δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, σε συμμόρφωση προς τις διατάξεις του άρθρου 8, στοιχείο β', του κανονισμού 45/2001⁵².

α) Επί της σταθμίσεως

153. Ο G. Strack ορθώς υποστηρίζει μεν ότι, ακόμη και αν δεν έχουν υποβληθεί σχετικά αποδεικτικά στοιχεία εκ μέρους του αιτούντος, τα θεσμικά όργανα ενδέχεται να οφείλουν να λάβουν υπόψη λόγους που επιβάλλουν την ανακοίνωση των δεδομένων, αλλά στην προκειμένη περίπτωση δεν καθίστανται πρόδηλοι τέτοιοι λόγοι, ούτε προβλήθηκαν από τον G. Strack.

154. Περαιτέρω, ο G. Strack αναπτύσσει τον συλλογισμό ότι ο σκοπός του κανονισμού 1049/2001 να καταστήσει δυνατή την πρόσβαση σε έγγραφα δικαιολογεί την ανακοίνωση των δεδομένων, βάσει του άρθρου 8, στοιχείο α', του κανονισμού 45/2001, καθόσον αυτή γίνεται χάριν του δημόσιου συμφέροντος. Ωστόσο, τέτοια ερμηνεία του άρθρου 8, στοιχείο α', θα καθιστούσε άνευ αντικειμένου την προπαρατεθείσα⁵³ νομολογία σχετικά με το άρθρο 8, στοιχείο β'.

155. Επίσης, δεν έχει σημασία αν στις επιβεβαιωτικές αιτήσεις οι αιτούντες αποκαλύπτουν κρίσιμα δεδομένα που τους αφορούν. Άλλωστε, η προστασία των προσωπικών δεδομένων παρέχεται καταρχάς ανεξαρτήτως της σημασίας των εκάστοτε δεδομένων.

52 — Απόφαση Επιτροπή κατά Bavarian Lager (C-28/08 P, EU:C:2010:378, σκέψεις 63 και 77).

53 — Βλ., ανωτέρω, σημείο 152.

β) Επί της ανάγκης διαβουλεύσεως με τους ενδιαφερόμενους

156. Επιπλέον, ο G. Strack υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να αποκρύψει απλώς όλα τα ονόματα και τις διευθύνσεις, αλλά όφειλε να ρωτήσει τους ενδιαφερόμενους αν συμφωνούν με την ανακοίνωση των δεδομένων τους.

157. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, ιδίως στη σκέψη 178 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διαβούλευση δεν ήταν αναγκαία, καθόσον είναι σαφές ότι τα προσωπικά δεδομένα πρέπει να τυγχάνουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως, εφόσον δεν συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι για την ανακοίνωσή τους.

158. Αυτή η διαπίστωση δεν βαρύνεται με πλάνη περί το δίκαιο.

159. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, εάν οι αιτήσεις προσβάσεως αφορούν έγγραφα που διαβιβάστηκαν στα θεσμικά όργανα από τρίτους, η διαβούλευση με αυτούς είναι αναγκαία μόνον όταν δεν είναι σαφές αν το έγγραφο πρέπει να δημοσιοποιηθεί ή όχι. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, ενδεχόμενη υποχρέωση διαβουλεύσεως δεν δύναται να είναι ευρύτερη για τα έγγραφα που έχουν εκδοθεί από τα θεσμικά όργανα.

160. Ο G. Strack λαμβάνει ως δεδομένο, προφανώς, ότι η δυνατότητα ανακοινώσεως προσωπικών δεδομένων είναι αμφίβολη κατά τον χρόνο που οι ενδιαφερόμενοι δεν έχουν αποφασίσει ακόμη, αν συναινούν για την ανακοίνωσή τους. Τούτο όμως δεν ισχύει.

161. Δεδομένου ότι η ανακοίνωση προσωπικών δεδομένων συνιστά εξέταση της αιτήσεως, επιτρέπεται μόνον όταν συντρέχει ένας εκ των λόγων εξετάσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 5 του κανονισμού 45/2001. Η συγκατάθεση του προσώπου που αφορούν τα δεδομένα συγκαταλέγεται σε αυτούς τους λόγους. Ειδάλλως, η ανακοίνωση δεν επιτρέπεται κατά κανόνα.

162. Επομένως, η απαίτηση περί διαβουλεύσεως με τους ενδιαφερόμενους δεν έχει ως σκοπό να αποσαφηνισθεί η δυνατότητα ανακοινώσεως, αλλά να πληρωθούν οι προϋποθέσεις για την ανακοίνωση. Το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, πάντως, δεν επιβάλλει τέτοια υποχρέωση στα θεσμικά όργανα.

163. Για τον ίδιο λόγο, δεν μπορεί να γίνει δεκτό και το επιχείρημα του G. Strack ότι, στο πλαίσιο πλήρους εξετάσεως της αιτήσεως προσβάσεως που υπέβαλε⁵⁴, η Επιτροπή έπρεπε να διαβουλευθεί, ούτως ή άλλως, με τους ενδιαφερόμενους, ώστε να αποφανθεί σχετικά με την ανακοίνωση των επιβεβαιωτικών αιτήσεών τους. Το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 εφαρμόζεται μεν για την πρόσβαση σε αυτά τα έγγραφα, αλλά τα προσωπικά δεδομένα που αυτά περιέχουν δεν δημιουργούν αμφιβολίες ως προς το αν δύναται να παρασχεθεί πρόσβαση. Επομένως παρέλκει η κρίση σχετικά με το αν θα απαιτούνταν ενδεχόμενη διαβούλευση, προκειμένου να ζητηθεί η συγκατάθεση των ενδιαφερομένων για την ανακοίνωση.

54 — Όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 141, η αίτηση του G. Strack δεν αφορούσε μόνον τις αποφάσεις επί των επιβεβαιωτικών αιτήσεων αλλά και καθαυτές τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις, μολονότι τούτο αγνοήθηκε από την Επιτροπή.

γ) Επί της συγκαταθέσεως των ενδιαφερομένων για την ανακοίνωση

164. Ο G. Strack υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να λάβουν υπόψη αν οι ενδιαφερόμενοι είχαν παράσχει εκ προοιμίου τη συγκατάθεσή τους όσον αφορά την ανακοίνωση των προσωπικών δεδομένων τους σε σχέση με τις επιβεβαιωτικές αιτήσεις τους. Σε μία περίπτωση, τουλάχιστον, τούτο προέκυπτε μάλιστα από τα έγγραφα που του είχαν διαβιβασθεί. Ο συγκεκριμένος αιτών είχε παραθέσει την ακόλουθη σημείωση:

«In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail.»⁵⁵

165. Ωστόσο, είναι προφανώς ιδιαίτερος απίθανο, στο πλαίσιο των επιβεβαιωτικών αιτήσεων, οι ενδιαφερόμενοι να συμφωνούν εκ προοιμίου κατά τρόπο αφηρημένο και γενικό με την ανακοίνωση των δεδομένων τους. Εξάλλου και το παράδειγμα που παρατέθηκε θα μπορούσε να ερμηνευθεί μάλλον υπό την έννοια ότι ο ενδιαφερόμενος διαφωνεί με την άρνηση της προσβάσεως και όχι ότι συμφωνεί με τη δημοσιοποίηση των προσωπικών του δεδομένων.

166. Κατά τα λοιπά, ο G. Strack δεν μπορεί να προσάψει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν εξέτασε αυτό το επιχείρημα, καθόσον τούτο προβλήθηκε —στην καλύτερη των περιπτώσεων— μόνο στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, δηλαδή εκπρόθεσμα.

δ) Ως προς τους υπαλλήλους που έχουν υπογράψει τις αποφάσεις επί των επιβεβαιωτικών αιτήσεων

167. Όσον αφορά το αίτημα του G. Strack περί ανακοινώσεως των ονομάτων των υπαλλήλων που έχουν υπογράψει τις αποφάσεις επί των επιβεβαιωτικών αιτήσεων, δεν προκύπτει ότι ο G. Strack είχε υποβάλει αντίστοιχο αίτημα και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο με βάση το άρθρο 170, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, διότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να υπερβεί το αντικείμενο της πρωτοβάθμιας διαδικασίας. Κατά τα λοιπά, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα εν λόγω ονόματα —δηλαδή, η γενική γραμματέας της Επιτροπής και ο διευθυντής της OLAF— είχαν γνωστοποιηθεί. Τούτο προκύπτει, τουλάχιστον εμμέσως, και από την επικεφαλίδα των εγγράφων που ο G. Strack προσκόμισε ως παραδείγματα αποφάσεων επί επιβεβαιωτικών αιτήσεων. Ο G. Strack δεν προσκόμισε τις σελίδες οι οποίες έφεραν τις υπογραφές.

ε) Επί των ονομάτων των υπαλλήλων τα οποία εμφανίζονται στα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση *Sequeira Wandschneider* κατά Επιτροπής (T-110/04, EU:T:2007:78)

168. Σχετικά με τα αποκρυφθέντα ονόματα των υπαλλήλων τα οποία εμφανίζονται στα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση *Sequeira Wandschneider* κατά Επιτροπής (T-110/04, EU:T:2007:78), ο G. Strack ζητεί διάκριση μεταξύ των υπαλλήλων που κατηγορούνται για παράβαση και των λοιπών υπαλλήλων. Εντούτοις, και για τις δύο αυτές κατηγορίες ισχύει, καταρχήν, ότι η ανακοίνωση των προσωπικών δεδομένων τους, κατά κανόνα, δεν είναι δυνατή για λόγους προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Συνεπώς, το ότι τα ονόματα των υπαλλήλων που κατηγορούνται για παράβαση μπορεί να χρήζουν ιδιαίτερης προστασίας δεν επιβάλλει καμία διαφοροποίηση.

55 — Σελίδα 126 των παραρτημάτων της αιτήσεως αναιρέσεως («Λαμβάνοντας υπόψη το δημόσιο συμφέρον δεν μπορώ να μεταχειριστώ αυτό το ζήτημα ως εμπιστευτικό. Το ερώτημά μου δεν ήταν εμπιστευτικό. Το δημόσιο συμφέρον στο ζήτημα αυτό πρέπει να υπερισχύσει.»).

στ) Επί της κωδικοποίησης των ονομάτων

169. Περαιτέρω, ο G. Strack υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να αποκρύψει τα ονόματα στα έγγραφα της υποθέσεως *Sequeira Wandschneider* κατά Επιτροπής (T-110/04, EU:T:2007:78), αλλά να τα κωδικοποιήσει (ανωνύμως), ώστε να διευκολύνει την ανάγνωση των εγγράφων. Τούτο θα μπορούσε να θεωρηθεί επιβεβλημένο, καθόσον στην εν λόγω υπόθεση το Γενικό Δικαστήριο είχε κωδικοποιήσει τα ονόματα.

170. Στις σκέψεις 202 έως 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όμως το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ορθώς ότι η εκτενής κωδικοποίηση ονομάτων σε ογκώδη έγγραφα της Επιτροπής τα οποία ζητούνται με σχετική αίτηση θα συνεπαγόταν δυσανάλογο κόπο. Ούτε αυτό το επιχείρημα του G. Strack, λοιπόν, είναι βάσιμο.

4. Ενδιάμεσο συμπέρασμα επί του πέμπτου λόγου της αναιρέσεως

171. Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

ΣΤ — Επί του έκτου λόγου της αναιρέσεως — εμπιστευτική μεταχείριση διαδικασιών αντιντάμπινγκ

172. Ο έκτος λόγος της αναιρέσεως αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

173. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή αρνήθηκε την πρόσβαση σε συγκεκριμένες πληροφορίες και έγγραφα, προκειμένου να αποτρέψει την αναγνώριση επιχειρήσεων εμπλεκόμενων σε υποθέσεις αντιντάμπινγκ, τις οποίες χειριζόταν ο προσφεύγων στην υπόθεση *Sequeira Wandschneider* κατά Επιτροπής (T-110/04, EU:T:2007:78).

174. Το Γενικό Δικαστήριο ενέκρινε αυτήν την άρνηση στις σκέψεις 226 έως 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διότι επρόκειτο εν μέρει για επιχειρηματικά απόρρητα και, κατά τα λοιπά, έπρεπε να προστατευθεί η φήμη της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως. Δεν καθίστατο πρόδηλο κάποιο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για την ανακοίνωση αυτών των πληροφοριών.

175. Ο G. Strack τονίζει καταρχάς ότι τα μέτρα αντιντάμπινγκ δημοσιοποιούνται και στο πλαίσιο αυτό γνωστοποιούνται ιδίως οι επωνυμίες των επιχειρήσεων. Δεν υφίσταται όμως καμία ένδειξη ότι οι μη χορηγηθείσες πληροφορίες αφορούσαν διαδικασίες οι οποίες κατέληξαν σε αυτού του είδους τη δημοσιοποίηση. Επομένως, δεν αποδεικνύεται ότι το συμφέρον για εμπιστευτική μεταχείριση έχει εκλείψει.

176. Επιπλέον, μπορεί να υφίσταται συμφέρον έναντι του G. Strack να τύχουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως τόσο η επωνυμία της επιχειρήσεως, όσο και η εις βάρος της κατηγορία, διότι η κατηγορία ενδέχεται να καθιστά δυνατή τη συναγωγή συμπερασμάτων για την ταυτότητα της επιχειρήσεως.

177. Ο G. Strack όμως αντιτείνει ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για την έρευνα των διαδικασιών αντιντάμπινγκ το οποίο δικαιολογεί την ανακοίνωση αυτών των πληροφοριών και πρέπει να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως τόσο από την Επιτροπή όσο και από το Γενικό Δικαστήριο.

178. Η άποψη αυτή πρέπει καταρχάς να τύχει αποδοχής. Το Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ότι στις περιπτώσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, το οικείο θεσμικό όργανο, οφείλει να διευκρινίσει αν υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του οικείου εγγράφου⁵⁶. Τουλάχιστον οι πτυχές που προβάλλουν επιτακτικώς στην εκάστοτε περίπτωση πρέπει επομένως να εξετάζονται αυτεπαγγέλτως⁵⁷. Ωστόσο, ακόμη και σε αυτό το επίπεδο έχουν ουσιαστική σημασία κατά κανόνα τα ιδιαίτερα στοιχεία που πρέπει να προβάλει ο αιτών⁵⁸.

179. Κατά μείζονα λόγο, στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 εξετάζεται κατά τον έλεγχο της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, μόνον εάν την προβάλλει ο προσφεύγων. Όταν τέτοια αιτίαση δεν έχει ως αντικείμενο την πλήρη έλλειψη αυτού του ελέγχου, θα πρέπει να μνημονεύει τις πτυχές που δεν αξιολογήθηκαν ορθώς. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υποπίπτει σε πλάνη περί το δίκαιο, όταν επικεντρώνει την προσοχή του στα επιχειρήματα του προσφεύγοντος⁵⁹.

180. Στην ένδικη διαδικασία όμως ο G. Strack δεν προέβαλε ότι το ιδιαίτερο συμφέρον στη διαφάνεια των διαδικασιών αντιντάμπινγκ δεν είχε ληφθεί υπόψη δεόντως. Συναφώς, λοιπόν, ουδεμία πλάνη περί το δίκαιο δύναται να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο⁶⁰.

181. Επίσης, στον βαθμό που ο G. Strack βάλλει κατά του ότι αποκρύφθηκαν τα ονόματα υπαλλήλων οι οποίοι ήταν αρμόδιοι για συγκεκριμένες διαδικασίες, δεν προκύπτει ότι το ζήτημα αυτό συνιστούσε εν γένει αντικείμενο της πρωτοβάθμιας διαδικασίας. Τούτο το επιχείρημα είναι απαράδεκτο, διότι με βάση το άρθρο 170, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να υπερβεί το αντικείμενο της πρωτοβάθμιας διαδικασίας.

Z— Επί του έβδομου λόγου της αναιρέσεως — αποζημίωση για τη μεταχείριση της αιτήσεως προσβάσεώς του

182. Ο έβδομος λόγος της αναιρέσεως αφορά το αίτημα του G. Strack περί ικανοποίησης της ηθικής του βλάβης που προκλήθηκε από την Επιτροπή λόγω της εξετάσεως της αιτήσεώς του για πρόσβαση σε έγγραφα. Αυτή η βλάβη συνίσταται, αφενός, στην επιδείνωση της ψυχικής υγείας του G. Strack και, αφετέρου, στον περιορισμό του δικαιώματός του να συμμετάσχει στη διαβούλευση της Επιτροπής για τη διαφάνεια και την πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων.

183. Στις σκέψεις 261 έως 266 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε κατ' ουσία ότι δεν δύναται να αποδειχθεί αρκούντως συγκεκριμένη αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προβαλλόμενης παράνομης συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης βλάβης.

184. Αυτές οι διαπιστώσεις συνάδουν σε σημαντικό βαθμό με τα εφαρμοστέα κριτήρια.

56 — Απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 49).

57 — Βλ. την απόφαση Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής (C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 152) και, σχετικά με νομική γνωμοδότηση στο πλαίσιο νομοθετικής διαδικασίας, την απόφαση Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου (EU:C:2008:374, σκέψη 67).

58 — Απόφαση LPN κατά Επιτροπής (C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

59 — Βλ. τις προτάσεις μου Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής (C-506/08 P, EU:C:2011:107, σκέψη 105).

60 — Βλ. σημεία 71 έως 73 του υπομνήματος απαντήσεως στην πρωτοβάθμια διαδικασία.

185. Οι γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών και στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 340, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο επικλήσεως προς στήριξη της υπάρξεως υποχρεώσεως της Ένωσης να αποκαθιστά κάθε βλαπτική συνέπεια, έστω και απομακρυσμένη, της συμπεριφοράς των οργάνων της. Αντιθέτως, η απαιτούμενη από την εν λόγω διάταξη προϋπόθεση σχετικά με την αιτιώδη συνάφεια εξαρτάται από την ύπαρξη αρκούντως άμεσης σχέσεως αιτίου προς αιτιατό μεταξύ της συμπεριφοράς των θεσμικών οργάνων και της ζημίας⁶¹.

186. Στο πλαίσιο αυτό δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στις σκέψεις 263 και 264, χωρίς να εξαντλήσει το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που προέβαλε ο G. Strack, δέχθηκε ότι δεν μπορούσε να διαπιστωθεί η απαιτούμενη αιτιώδης συνάφεια ως προς την ενδεχόμενη επιδείνωση της ψυχικής του υγείας, λαμβανομένων υπόψη των πολυάριθμων νομικών διαφορών μεταξύ αυτού και της Επιτροπής, καθώς και της δικής του συνυπευθυνότητας για την προκειμένη διαφορά.

187. Εντούτοις, όσον αφορά τον περιορισμό των δυνατοτήτων συμμετοχής στη διαβούλευση της Επιτροπής, αντιθέτως προς τις επισημάνσεις του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 265 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν έχει σημασία ότι ο G. Strack μπορούσε να συμμετάσχει στη διαβούλευση και χωρίς τα έγγραφα (όπως και έπραξε). Πράγματι, αποκλείστηκε η δυνατότητά του να αναπτύξει σε αυτή τη διαβούλευση επιχειρήματα αντλούμενα από τα εν λόγω έγγραφα.

188. Κρισιμότερος είναι όμως ο συλλογισμός που αναλύεται στην ίδια σκέψη, ότι ο G. Strack υπέβαλε την αίτηση προσβάσεως στις 20 Ιουνίου 2007, αφήνοντας δηλαδή σχετικά βραχύ χρονικό περιθώριο έως τη λήξη της προθεσμίας διαβουλεύσεως, την 31η Ιουλίου 2007. Συγκεκριμένα, ο G. Strack δεν απέδειξε ότι θα παραλάμβανε τα ζητούμενα έγγραφα εγκαίρως για να τα χρησιμοποιήσει κατά τη διαβούλευση, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε ενεργήσει δεόντως.

189. Ακόμη και αν γινόταν δεκτό —όπως υποστηρίζει ο G. Strack— ότι η αίτησή του καταχωρίστηκε με καθυστέρηση και ότι η παράταση της προθεσμίας εκδόσεως σχετικής αποφάσεως κατά 15 ημέρες ήταν εκπρόθεσμη και ως εκ τούτου άκυρη, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η Επιτροπή είχε δικαίωμα, καταρχήν, να χρησιμοποιήσει την παράταση της προθεσμίας λόγω του όγκου των εγγράφων που αφορούσε η εν λόγω αίτηση. Εάν η Επιτροπή, λοιπόν, χρησιμοποιούσε δεόντως την παράταση της προθεσμίας, δεν θα όφειλε να απαντήσει στην αρχική αίτηση πριν από την 31η Ιουλίου 2007. Κατά τον χρόνο αυτόν όμως θα ήταν πλέον αδύνατη η αποτελεσματική συμμετοχή στη διαβούλευση βάσει των ζητούμενων εγγράφων.

190. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς δέχθηκε ότι δεν υφίσταται αρκούντως άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ενδεχόμενων παραλείψεων της Επιτροπής και του περιορισμού των δυνατοτήτων συμμετοχής του G. Strack⁶².

VI – Επί των δικαστικών εξόδων

191. Δεδομένου ότι η υπόθεση αναπέμπεται στο Γενικό Δικαστήριο, η απόφαση επί των δικαστικών εξόδων του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να αναιρεθεί και το Δικαστήριο να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας⁶³.

61 — Αποφάσεις Dumortier κ.λπ. κατά Συμβουλίου (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, EU:C:1979:223, σκέψη 21), Trubowest Handel και Makaron κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (C-419/08 P, EU:C:2010:147, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία) και διάταξη Mauerhofer κατά Επιτροπής (C-433/10 P, EU:C:2011:204, σκέψη 127).

62 — Σε παρόμοιες σκέψεις στηρίζονται η απόφαση Richez-Parise κ.λπ. κατά Επιτροπής (19/69, 20/69, 25/69 και 30/69, EU:C:1970:47, σκέψεις 43 και 44), καθώς και οι αποφάσεις Οδηγήτρια κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (T-572/93, EU:T:1995:131, σκέψη 65) και Farrugia κατά Επιτροπής (T-230/94, EU:T:1996:40, σκέψη 43).

63 — Βλ. άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

VII – Πρόταση

192. Ως εκ τούτου, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1. Αναιρεί το σημείο 6 του διατακτικού της αποφάσεως Strack κατά Επιτροπής (T-392/07, EU:T:2013:8) κατά το μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει τον προβληθέντα από τον G. Strack λόγο προσφυγής, ότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί του συνόλου των αποφάσεων απορρίψεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων.
2. Αναιρεί την απόφαση επί των δικαστικών εξόδων στο σημείο 7 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
3. Απορρίπτει κατά τα λοιπά την αίτηση αναιρέσεως και την αντανάιρεση.
4. Αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά τον λόγο προσφυγής στο σημείο 1 του παρόντος διατακτικού.
5. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.